

La sessió es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, el vicepresident segon, la secretària primera, el secretari segon i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa la lletrada major i el lletrat Jan Sarsanedas Coll.

Al banc del Govern seuen la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, la consellera de Recerca i Universitats i el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Bona tarda. Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures que cal prendre per a mitigar els efectes de l'onada de calor i de les altes temperatures previstes per a aquest estiu com a conseqüència del canvi climàtic

302-00269/15

El dissetè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures que cal prendre per a mitigar els efectes de l'onada de calor i de les altes temperatures previstes per a aquest estiu com a conseqüència del canvi climàtic. És presentada pel Grup Parlamentari Comuns, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Consellera, diputades, diputats... Bé, la calor extrema ja no és una anècdota de l'estiu; és una de les cares més dures de l'emergència climàtica i una prova de la capacitat de les institucions per protegir la ciutadania. Avui la pregunta ja no és si farà més calor. La pregunta és: qui en quedarà protegit i qui hi quedarà exposat, qui podrà refugiar-se i qui haurà de continuar treballant a ple sol, qui viurà en un habitatge fresc i qui ho farà en un pis sobreescalfat, qui tindrà una escola amb ombra i ventilació i qui estudiarà en aules que no estan preparades.

La calor extrema no és neutral: té classe social, té codi postal, té gènere i té condicions laborals. I, per tant, la resposta pública tampoc pot ser neutral. Ha de prioritzar qui hi està més exposat i qui té menys capacitat de protegir-se'n. Per això no podem gestionar la calor només amb avisos o només amb recomanacions individuals. No n'hi ha prou amb dir a la gent que begui aigua, que busqui espais foscos, si després no garantim refugis climàtics accessibles, escoles adaptades, barris amb ombra, habitatges menys vulnerables, transport segur, emergències coordinades i feines protegides.

És cert que hi ha actuacions en marxa: l'estratègia catalana d'adaptació al canvi climàtic 2030, protocols de salut, avisos meteorològics, protecció civil, refugis climàtics municipals i compromisos d'adaptació d'equipaments públics, però massa sovint tot això funciona com una suma de peces diverses, i davant d'un risc que és estructural això no és suficient. La calor extrema travessa salut, educació, treball, territori, interior i, evidentment, el món local. Si el risc és transversal, la resposta també ho ha de ser.

I això és el que defensem avui amb aquesta moció, no crear burocràcia, sinó crear coherència, impulsar una estratègia catalana de prevenció, protecció i adaptació davant de les onades de calor i la calor extrema desplegada mitjançant un programa nacional contra la calor extrema. I vull insistir-hi: no parlem d'una declaració d'intencions; parlem d'un instrument real de planificació pública, amb diagnosi, objectius, calendari i pressupost, responsables i indicadors. Perquè si no hi ha calendari, només és una promesa; si no hi ha pressupost, només és una intenció; si no hi ha avaluació, no sabem si realment estem protegint ningú.

I la clau és combinar dues dimensions: l'adaptació estructural i la resposta d'emergència. «Adaptació estructural» vol dir escoles, centres sanitaris i equipaments preparats, barris amb més ombra i menys asfalt, habitatges menys vulnerables, refugis climàtics reals, infraestructures adaptades i feines protegides. I la segona, «resposta d'emergència», vol dir que quan arriba una alerta no improvisem, que sapiguem qui obre els refugis, qui contacta amb les persones vulnerables, com es coordinen el 112, el 061, salut, serveis socials, teleassistència, protecció civil i els ajuntaments, i que la calor extrema estigui incorporada als

Duprocim, als plans d'autoprotecció i als protocols de mobilitat i grans infraestructures.

Això és protecció concreta. És saber què passa amb una persona gran que viu sola en un pis sobreescalfat, què passa en una escola amb aules incompatibles amb l'aprenentatge i la salut, què passa en una retenció llarga en una autopista o què passa amb una treballadora de la neteja viària, una persona repartidora, una treballadora de les cures o algú que treballa al camp.

Per això defensem accelerar l'adaptació climàtica dels centres educatius, amb una exigència clara: que els centres de major vulnerabilitat climàtica i social disposin en el termini màxim d'un any de mesures efectives de confort tèrmic, ombra, ventilació, punts d'aigua i reducció de l'exposició.

I demanem també una xarxa real de refugis climàtics amb horaris útils –també tardes, caps de setmana...– i episodis d'alerta amb accessibilitat universal, amb informació clara, amb connexió amb serveis socials i presència prioritària als barris i municipis més vulnerables.

Demanem identificar habitatges sobreescalfats, reforçar la rehabilitació i garantir espais frescos i amb aigua per a les persones sense llar, perquè la calor extrema també és habitatge i també és pobresa energètica.

Demanem transformar ciutats i pobles per reduir illes de calor, més arbres, més ombra, més fonts, paviments drenants i corredors verds, prioritzant els barris amb menys renda i amb menys verd urbà.

Demanem incorporar el risc d'incendi associat a les onades de calor, protocols per al transport públic, autopistes, carreteres i estacions, i que la calor extrema s'incorpori també a la prevenció de riscos laborals. El cos de les persones treballadores no pot ser el primer escut davant de la crisi climàtica.

I, finalment, demanem també rendició de comptes: un informe anual al Parlament amb pressupost executat, actuacions fetes, refugis disponibles, centres adaptats, plans d'emergència actualitzats i actuacions inspectores.

Demano, doncs, el vot favorable d'aquesta cambra. Catalunya necessita una política de país contra la calor extrema per protegir la vida i els drets de la gent que ja avui en pateix les conseqüències.

Gràcies.

El president

Hi ha tres grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I, en primer terme, per defensar-les, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Alba Camps i Roca.

Alba Camps i Roca

Gràcies, president. Bona tarda, consellera, diputats, diputades. Des d'Esquerra Republicana compartim plenament el diagnòstic i el sentit d'aquesta moció i, per tant, ja els avancem que votarem favorablement a tots els punts.

Aquest debat no arriba per casualitat –de fet, ahir vam poder sentir una interpel·lació de la CUP, avui una pregunta oral. Arriba després d'uns dies que Catalunya ha tornat a comprovar que la crisi climàtica ja no és una amenaça futura, és el nostre present. Temperatures de més de quaranta graus, nits tòrrides, incendis i, segons el sistema de monitoratge de la mortalitat, cent trenta defuncions associades a la calor en només una setmana.

El més preocupant de tot això és que ja no és una excepció, és la nova realitat climàtica. I nosaltres som probablement la primera generació que viu plenament els efectes de la crisi climàtica, però també, i més important, l'última que encara és a temps de decidir com volem adaptar-nos-hi.

Estem davant de les conseqüències d'un model econòmic que durant dècades ha posat el benefici immediat per davant dels límits ecològics, ha convertit els recursos naturals en simples mercaderies i ha invisibilitzat allò que sosté la vida. A hores d'ara la pregunta ja no és si ens hi hem d'adaptar –ens hi hem d'adaptar, ens agradi o no–; la pregunta important és com ens hi adaptem i, sobretot, per construir què.

Cada crisi obliga a prendre decisions i cada decisió construeix un model de país. I tenim diferents opcions: podem respondre a la calor amb més aire condicionat, més

consum i més desigualtats, o el «model Corte Inglés», o podem respondre-hi amb més comunitat, més serveis públics, més sobirania i més justícia social.

I des d'aquesta mirada és des d'on hem presentat les esmenes Esquerra Republicana. La primera incorpora una mirada territorial compartida amb Junts per Catalunya també, que ha registrat una esmena similar. Quan parlem de refugis climàtics pensem sovint en biblioteques, en centres cívics o equipaments municipals, però aquesta no és la realitat del nostre país. Hi ha molts municipis rurals i amb població dispersa que no disposen d'aquests equipaments. I, mireu, l'equitat territorial no consisteix en oferir la mateixa resposta a tothom, consisteix en garantir els mateixos drets es visqui on es visqui. Per això proposem que l'estratègia incorpori mesures específiques per als municipis rurals i que quan no hi hagi equipaments susceptibles d'esdevenir refugis climàtics el Govern garanteixi mecanismes de mobilitat.

La segona idea que reforcem és una idea que aquesta moció ja apunta i que, de fet, agraiem, i és que els refugis climàtics no volem que siguin només espais per protegir-nos de la calor, creiem que han de ser infraestructures de comunitat i de cures. Durant massa temps hem planificat pobles i ciutats pensant sobretot en la producció i en el consum. La crisi climàtica ens obliga també a preguntar-nos com organitzem una societat que cuidi millor les persones d'aquest país. Per això volem reforçar la proposta perquè els refugis climàtics siguin concebuts com a espais comunitaris, de cures, impulsats amb la participació d'entitats feministes, veïnals i comunitàries. Perquè, davant d'una emergència climàtica, moltes vegades i a molts llocs la primera resposta no arriba dels serveis públics; arriba d'una veïna o un veí, arriba de la xarxa comunitària, d'una comunitat que es coneix i que ja a hores d'ara es cuida. I aquesta, la comunitària, també ha de ser una infraestructura essencial davant l'emergència climàtica.

Finalment, hem volgut incorporar una reflexió sobre el model econòmic, perquè d'aquesta moció que presenteu se'n deriven inversions, i cada euro públic que invertim en adaptació climàtica ha de servir també per canviar el model econòmic que ens ha acabat portant aquí. Per això defensem que aquestes actuacions, quan es desenvolupin, sempre que sigui possible, siguin des de la gestió directa dels

serveis públics, però que quan calgui recórrer a la contractació pública es tingui en compte l'economia social i solidària i proveïdores de proximitat.

I en aquesta mateixa línia proposem també impulsar més les comunitats energètiques locals, perquè la millor resposta davant la vulnerabilitat energètica no és generar més dependència, sinó construir molta més sobirania. També perquè la millor manera de reduir la vulnerabilitat energètica és dotar la ciutadania de la seva capacitat per produir, compartir i decidir sobre la seva pròpia energia.

En definitiva, aquesta onada de calor passarà, en vindrà una altra, però les decisions que prenguem avui definiran com volem viure en el país que deixarem demà. Podem limitar-nos a gestionar-ne els impactes, a sobreviure, o podem aprofitar aquesta transformació per construir serveis públics, més comunitat, més sobirania i més justícia social. Perquè la crisi climàtica ens obliga a adaptar-nos, però també ens ofereix una oportunitat important, que és la de corregir moltes de les vulnerabilitats que aquest mateix model ha generat, i aquesta és la mirada que hem volgut aportar amb les nostres esmenes.

Agrair un altre cop al grup proponent aquesta moció, i al PSC i Junts la voluntat de transacció.

Moltes gràcies.

El president

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Ignasi Prat i Sarri.

Ignasi Prat i Sarri

Bona tarda, president. Membres de la Mesa, diputats, diputades, consellera, bona tarda. Bé, en primer lloc, vull donar tot el meu suport i tot el meu escalf a tots els ferits i afectats per l'accident a la rambla Ferran de Lleida. I, òbviament, tot el meu reconeixement als serveis sanitaris i als cossos de seguretat, que cada vegada la seva eficàcia ens fa..., o sigui, tenen una eficàcia molt important.

En primer lloc, vull agrair als Comuns i al senyor Mijoler l'acceptació de les esmenes presentades i sobretot les transaccions que hem pogut dur a terme, perquè això contribueix a millorar molt aquesta moció. I, especialment, hem pogut generar una

línia vermella que tenia el nostre grup parlamentari, que era sobretot que els petits municipis no quedin enrere. Perquè quan parlem de canvi climàtic també hem de parlar d'equitat territorial, no podem continuar traslladant noves obligacions sense garantir els recursos necessaris per assumir-les.

Dit això, també hem de ser rigorosos. Compartim la preocupació dels efectes de les onades de calor, de l'escalfament global, però una bona política pública no es construeix només amb bones intencions, sinó que necessita objectius clars, criteris tècnics, recursos suficients i mesures realment executables. I aquesta moció planteja diversos interrogants. El primer és pressupostari. Vostès primer parlen d'una dotació pressupostària suficient per desplegar una nova estratègia catalana i un nou programa nacional contra la calor extrema, però sense cap més concreció, ni un import ni una partida pressupostària ni un calendari d'execució.

I aquí sorgeix una pregunta molt senzilla. Fa pocs dies hem conegut els pressupostos de la Generalitat per a aquest 2026, i hi trobem actuacions relacionades amb el canvi climàtic, la transició energètica, l'eficiència energètica i fins i tot la rehabilitació d'edificis, però no hi trobem una partida específica destinada a aquest nou programa nacional contra la calor extrema. Per tant, amb quins recursos pensa el Govern desplegar totes aquestes mesures? I si vostès mateixos han negociat uns pressupostos que previsiblement aprovaran en breu, com és que no han estat capaços d'incorporar-hi ni una consignació específica, ni tan sols una partida inicial que permeti començar a desplegar aquest programa?

I el segon interrogant és tècnic. La moció utilitza repetidament el concepte de «calor extrema», però en cap moment el defineix. No estableix a partir de quina temperatura considera calor extrema, no fixa cap índex de calor, no remet als avisos oficials del Servei Meteorològic de Catalunya i ni tan sols als protocols de Protecció Civil. I tampoc determina com s'han d'activar les mesures que proposen. Clar, és que és molt difícil desplegar una política pública si el concepte central sobre el qual es construeix no està definit. No correm el risc, senyor Mijoler, que aquesta moció acabi sent un brindis al sol, mai millor dit?

I també ens sorprèn el canvi de plantejament dels mateixos Comuns. Fa només un any, en una proposta de resolució presentada pel seu propi grup, defensaven

reforçar el sistema existent, actualitzar la legislació de protecció civil, reforçar els Bombers, reforçar el 112, reforçar els Agents Rurals, reforçar el Servei Meteorològic, i ara, en canvi, ens diuen que els protocols existents són dispersos i proposen una nova estratègia, un nou programa nacional, nous protocols, nous informes, això sí, una nova arquitectura administrativa. Què ha canviat en només un any? Si aleshores calia reforçar les eines que ja teníem, per què avui cal crear noves estructures? I si avui ens diuen que els protocols són dispersos, estan reconeixent implícitament que el que s'ha fet no ha funcionat prou bé.

I, finalment, hi ha una altra preocupació. La moció imposa als ajuntaments noves responsabilitats: refugis climàtics, més arbrats, més fonts, entre d'altres qüestions; ara, això sí, sense cap recurs. Clar, i això afecta especialment els municipis petits. No podem convertir els ajuntaments en els executors d'un conjunt creixent d'obligacions sense recursos. Catalunya no s'acaba a l'àrea metropolitana. Les polítiques climàtiques també s'han de pensar des dels pobles i per als pobles.

Per això hem volgut millorar aquesta moció amb les nostres aportacions, perquè volem polítiques climàtiques serioses, realistes i executables.

I acabo, president. Clar, si aquesta és una prioritat de país per a vostès, ara vostès tenen l'oportunitat de demostrar-ho. Estan negociant els pressupostos de la Generalitat. Si aquesta és realment una prioritat política, encara són a temps d'incorporar-hi recursos, però avui ens demanen aprovar una estratègia i un programa nacional que no hi és. I facin que aquesta estratègia neixi amb recursos i no només amb bones paraules, perquè davant d'un repte tan important com el canvi climàtic Catalunya necessita menys anuncis, menys noves estructures administratives innecessàries i més capacitat d'execució.

Moltes gràcies.

El president

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Andrea Zapata Alfonso.

Andrea Zapata Alfonso

Bona tarda. Gràcies, president. Diputats i diputades, consellera... Gràcies a Comuns per haver presentat aquesta moció, en especial al diputat Mijoler, doncs, per haver-nos acceptat totes les esmenes que hem presentat. Ja avancem que hi votarem a favor. La veritat és que crec que compartim el conjunt del text i estem d'acord en aquest tema. I sempre és d'agrair que portin un tema que, a més, està tan a l'ordre del dia avui.

I, mirin, encara que a alguns els hi pesi, vivim en un estat del benestar, i és el deure de tots i de totes els que estem aquí garantir que els catalans i les catalanes puguin viure amb dignitat. Els efectes del canvi climàtic que patim des de fa anys, i que tot apunta que patirem amb molta més cruesa els propers anys, com ja s'ha dit, no afecten de la mateixa manera a tothom. És més, probablement sigui una de les majors injustícies que pateix la nostra societat actualment. Hi haurà qui dirà, perquè ho hem escoltat molt aquests últims dies, que, bé, calor a l'estiu n'ha fet sempre, no? Davant d'això, la resposta és clara: mai s'havien enregistrat dades com aquestes. No hi ha lloc ni per a la resignació ni per, molt menys, al negacionisme.

L'any passat, per primer cop, van haver-hi setze dies a Catalunya amb més de quaranta graus, una xifra inèdita i històrica que va arribar als 43,8 graus aquí a Catalunya. Fa uns dies la Comissió Europea publicava que probablement d'aquí a vint anys recordarem aquest estiu com un dels més freds. I és trist, però és cert: Europa, de fet, és el continent que més ràpid s'està escalfant, i la seva temperatura ha augmentat aproximadament el doble que la mitjana global.

I la gran pregunta és: com ho revertim?, què podem fer? Doncs ja s'ha dit aquí moltes vegades, la primera estratègia és aprofitar la transició energètica que estem desenvolupant a Catalunya amb l'objectiu de descarbonitzar-nos progressivament, potenciant principalment les energies renovables. Perquè, sí, les energies renovables són una part imprescindible en la lluita contra el canvi climàtic i els seus efectes, i, encara que anem tard, toca ser responsables. No hi ha millor política per combatre les desigualtats que la que potencia la transició ecològica. I lo bo és que no partim de zero, la nostra eina principal és l'Escacc 2030, l'estratègia catalana d'adaptació al canvi climàtic, de la que es parla en aquesta moció, i que s'està actualitzant per garantir que sigui efectiva tenint en compte la situació actual.

Però una estratègia, si no es tradueix en recursos i coordinació, és paper mullat, és cert. Per això el Govern ja està actuant en moltes de les qüestions que es plantegen amb la planificació coordinada de polítiques de Salut, d'Interior, mitjançant el Procicat i l'acció local, perquè la resposta davant d'una alerta ha de ser coherent i immediata. No valen accions disperses, el que cal és un dispositiu de país que funcioni com una sola peça.

També amb el que creiem que és imprescindible: l'impuls econòmic als municipis. Sí, perquè els ajuntaments són la primera línia de defensa, i això ho tenim molt clar. Per això s'estan destinant partides molt significatives al Fons Climàtic, a donar-los els mitjans necessaris per a la renaturalització urbana, la creació de refugis climàtics i l'adequació dels seus equipaments públics perquè puguem tenir ciutats menys hostils tèrmicament, i especialment als barris humils, que són els que històricament han disposat de menys zones verdes i menys refugis climàtics.

I amb adaptació estructural i laboral. Ja s'han posat en marxa protocols per prevenir accidents laborals en episodis de calor extrema que s'han consensuat amb agents socials. I, a més, es té el compromís ferm del Govern d'adequar els centres educatius i els edificis públics mitjançant un pla d'acció que prioritza el confort tèrmic com un dret bàsic. Parlem d'una transformació que és inajornable. No és una problemàtica puntual que haguem de resoldre; és una realitat nova amb la que haurem de conviure i, per tant, hem de tenir una mirada llarga, adaptar les nostres ciutats, preparar la ciutadania i garantir que tindrà el mínim impacte en la nostra societat.

I acabo. Ho diem contínuament: efectivament, el canvi climàtic mata. I hi ha qui només se'n recorda quan passa més calor de la que li agradaria. I avui uns quants vindran després de mi amb exigències, quan mai han posat una proposta en matèria de transició ecològica a sobre de la taula –ja saben a qui em refereixo. Jo només demano que episodis com aquests serveixin per remoure alguna consciència i que a partir d'ara puguem treballar totes plegades en aquesta direcció.

Reitero l'agraïment a Comuns per aquesta proposta, per totes les que fan en aquest sentit. Nosaltres també continuarem treballant en aquesta línia.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la diputada Eva García Rodríguez –la més ràpida de l'hemicicle. (*La vicepresidenta primera riu.*)

Eva García Rodríguez

Moltes gràcies, senyora vicepresidenta. Bé, cada vegada que els Comuns presenten una moció, senyor Mijoler, un ja sap que hi trobarà més estratègies, més plans, més comissions, més subcomissions, més observatoris, més burocràcia, més ideologia d'extrema esquerra, evidentment. I aquesta vegada el pretext és la calor; la setmana que ve poden ser el fred, la pluja, el vent..., ves a saber, no? Però avui vostès fan servir la calor. Perquè el problema de vostès, senyor Mijoler, no és que parlin del canvi climàtic; el problema és que aprofiten qualsevol debat per intentar ampliar el control de l'Administració sobre tots els àmbits de la nostra vida.

Llegint aquesta moció seva, sembla que Catalunya no tingui ja plans d'emergència ni protecció civil ni Procicat ni Meteocat ni serveis sanitaris ni ajuntaments que fa anys que gestionen episodis de calor, d'extrema calor. Segons vostès, tot això no serveix de res fins que no arriben vostès amb la seva magnífica idea de crear l'estratègia nacional: un nou programa, un nou sistema d'avaluació, un nou informe –anual, en aquest cas– i una nova estructura administrativa, evidentment. Això sempre és lo que vostès proposen, no?

Miri, senyor diputat, nosaltres compartim que cal protegir les persones vulnerables davant les altes temperatures, evidentment que sí, i més en aquests dies i més en aquestes hores d'aquests dies. Cal reforçar els serveis sanitaris, coordinar les emergències, adaptar equipaments públics, protegir els treballadors exposats i donar suport als municipis, evidentment que sí, només faltaria. Però una cosa és això i una altra és convertir una moció sobre la calor en un manifest ideològic com fan vostès, com fa vostè en aquesta magnífica moció. Perquè arriba un moment, llegint tots els punts..., un arriba al punt..., em sembla que és el 14, doncs, que un pensa: «Però de debò la calor és masculista?» De veritat, jo l'hi dic, ha arribat un moment que he arribat a pensar si la calor era masculista.

Perquè, clar, vostè afirma que per afrontar una onada de calor –no t’ho perdis, eh?, això és que és verídic– cal incorporar una perspectiva feminista, una governança feminista, entitats feministes, refugis climàtics feministes i tota una ideologia que..., escolti’m, això no abaixa un sol grau la temperatura, eh?, tot això no abaixa un sol grau la temperatura. *(Alguns aplaudiments.)*

Miri, senyor Mijoler, l’hi dic amb tot el respecte que em mereix, però també amb tota la contundència: però quina «tonteria» és aquesta? –quina «tonteria» és aquesta? Té vostè potser més calor que jo? Vostè com a home i jo com a dona, vostè té més calor que jo?, jo més que vostè? Però quina «tonteria» és aquesta, la perspectiva de gènere i la perspectiva feminista per fer front a les onades de calor? De veritat, siguem una mica més seriosos.

Miri, la calor afecta a totes les persones: afecta les persones grans, afecta els infants, les persones amb malalties cròniques, qui treballa al carrer, qualsevol ciutadà vulnerable, sigui dona o home o el que sigui. Però què m’està dient? De veritat, és que això malauradament no és una broma, és que ho diu a la seva moció.

Miri, vostès aconsegueixen una cosa extraordinària, i és que converteixen fins i tot un fenomen meteorològic en una ideologia esquerrana. Escolti’m, com si els ciutadans necessitessin discursos ideològics, quan el que reclamen és que funcioni l’aire condicionat en un CAP, que els nostres fills tinguin les escoles preparades per fer front a les onades de calor o que un tren no es quedi aturat durant hores sota el sol de justícia que fa. Per tant, aquesta és la diferència entre la seva manera de governar, que és pensant en el relat, i la nostra manera de governar, que és pensant en la realitat. Per això, senyor Mijoler, escolti’m..., tot això, a més, acompanyat del seu model habitual: més intervenció pública, més contractació condicionada, més economia, menys confiança sobretot en la iniciativa privada...

Miri, quan es tracta d’instal·lar climatització, rehabilitar edificis, millorar equipaments, el que importa és que les coses es facin bé, amb rapidesa i amb eficiència, no pas qui signa, diguem-ne, la factura, si és públic o si és privat. Els ciutadans no volen saber si el refugi climàtic és gestionat sota un determinat model d’esquerres o de dretes; els ciutadans el que volen és tenir els seus equipaments adaptats en els moments..., a les situacions actuals que patim.

I el Partit Popular sí que creiem que les onades de calor i les temperatures extremes són un repte que exigeix una actuació urgent. I vostès, que han donat suport i que d'aquí unes hores votaran a favor d'un pressupost del Govern de Catalunya, espero que també siguin capaços d'introduir-hi mesures per millorar totes aquestes reclamacions que fan a les mocions, però que a la pràctica, res de res.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari de VOX, i té la paraula la diputada Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bé, molt bona tarda. Em costa, haig de reconèixer que em costa, aquesta intervenció, i més després de la diputada del PP, perquè en una part és que la comparteixo al cent per cent, sobretot el que fa referència al tema de la perspectiva feminista i la perspectiva de gènere en totes aquestes polítiques climàtiques, no?

Miri, vostè deia que..., o ha dit ara que la calor extrema ja és aquí. Doncs clar que és aquí, com també hi era l'any 2003, als anys noranta o fa molts anys. Fa dècades, de fet, que vivim episodis de calor extrema, i és, sí, responsabilitat de l'Administració protegir la població quan aquests es produeixen. De fet, jo crec que el debat no és ni hauria de ser tan sols si hem de protegir o no les persones, sinó que el debat hauria de ser en tot cas si la resposta a tot això, doncs, ha de ser una bona gestió dels serveis públics i de les emergències o crear tota una nova arquitectura burocràtica, que això és bàsicament el que ens proposen en aquesta moció.

De fet, també ha dit el diputat dels Comuns que no es tracta de crear un document més. Doncs a mi em permetrà en aquest sentit discrepar, perquè una cosa és el relat, una cosa és el que vostès diuen, i l'altra és la realitat. De fet, quan et comences a mirar aquesta moció, què veus? Doncs una nova estratègia catalana, un programa nacional, una nova governança, una auditoria climàtica, informes anuals, nous censos, nous mapes i una nova xarxa de refugis climàtics. És que quasi em falten fins i tot dits a les mans! Clar, i després ens parla que la intenció no és crear un document més, però és que això a mi no em sorprèn, perquè això ja forma part de

la marca de la casa dels Comuns. De fet, sempre ens proposen que si més estratègies, més documents i, en definitiva, més burocràcia.

També ens ha dit que no n'hi ha prou amb recomanar a la gent que begui aigua. Bé, hi estem completament d'acord, però tampoc n'hi ha prou amb redactar en aquest cas una altra estratègia, perquè el que protegeix realment les persones és gestionar molt millor el que ja tenim a dia d'avui.

Després, hi ha diversos punts d'aquesta moció..., però hi ha un punt que, francament, m'ha cridat especialment l'atenció, el punt 13, sobre la protecció dels treballadors. Doncs hi estem completament d'acord, només faltaria: qui treballa a la construcció, al camp, a la via pública no pot posar en risc la seva salut. Però és que moltes de les mesures que vostès ens proposen ja s'estan portant a terme per la majoria d'empreses, o això també m'agradaria pensar. Per exemple, a dia d'avui, a la construcció, quan hi ha temperatures molt elevades, és ja habitual que s'avanci l'inici de la jornada laboral, que es reorganitzin tasques, sobretot aquelles tasques més exigents, per no deixar-les..., a partir de les dotze del migdia, i iniciar-les a partir de les vuit del dematí, habilitar espais d'ombra i fins i tot paralitzar aquelles determinades tasques que són més exigents per depèn de quines hores. De fet, això és una cosa que no s'inventen a dia d'avui el Grup dels Comuns, perquè no han descobert ni tan sols la sopa d'all.

Però en aquest sentit sí que m'agradaria dir, perquè amb això ens hi trobem molt també en els municipis, que caldria també posar-se d'acord una mica amb el món municipal. Perquè et trobes moltes empreses, per exemple, en aquest cas de la construcció, que no poden avançar l'inici de la jornada laboral precisament perquè en els municipis hi ha ordenances municipals que en moltes ocasions impedeixen precisament això. Llavors, això també és una cosa que s'hauria de treballar amb els municipis i amb els diferents ajuntaments.

I aquí sí que vull enllaçar aquest punt amb el punt 14, perquè quan semblava que vostès es preocupaven per tots els treballadors, ara resulta que no. Ara resulta que en aquest punt ja no parlen dels treballadors. Parlen d'incorporar la perspectiva feminista i de gènere. Ara ens diuen que cal protegir especialment les treballadores dels sectors feminitzats. I, clar, ara parlaven de la construcció, no?, i jo penso: «I els

paletes? Els repartidors? Els operaris que estan en les carreteres i en els carrers? O els treballadors del camp?» Clar, m'agradaria que em contestés, sincerament l'hi dic, perquè em sembla com molt surrealista. Aquesta gent, aquests homes, sí, homes la gran majoria, mereixen menys protecció perquè estan en un sector masculinitzat? *(Alguns aplaudiments.)* És que a mi realment em sembla surrealista.

I és que és lo de sempre. Vostès parteixen d'un problema, perquè la calor extrema clar que és un problema, però no és un problema d'ara. Però és que trobem sempre lo mateix, un problema, i acaben construint tot un relat ideològic que en aquest cas, sincerament, no és res nou.

I, com veig que em sobra temps, sobre el tema dels refugis climàtics... Ara ho escoltem molt, inclús els que venim del món municipal, «refugis climàtics». Escolti'm, els refugis climàtics, ras i curt, és lo que tota la vida han sigut espais d'ombra i espais frescos. *(Alguns aplaudiments.)* És que no sé quina mania hi ha ara de canviar la terminologia precisament per avançar en tota aquesta política climàtica.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Ara és el torn del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, i té la paraula el diputat Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Bon dia, conselleres, diputats i diputades. Grup dels Comuns, Lluís, és una bona proposta, per això no hi hem presentat esmenes. Compartim la totalitat dels punts. I, evidentment, com que la compartim, hi votarem a favor. Creiem que són totalment necessaris, aquestes propostes i aquests debats.

I deixi'm començar..., perquè últimament en aquest hemicicle, ja aquesta darrera legislatura, també a l'altra ja n'hi havien exemples, s'ha anat notant aquest problema que tenim com a país en el sistema educatiu, no?, que la comprensió lectora, doncs, va baixant en els nostres alumnes. Jo penso que hi han alguns grups parlamentaris d'allà dalt a la dreta, que, bé, la seva comprensió lectora està molt per sota de les notes que treuen a l'actualitat els alumnes del sistema públic d'educació, perquè realment, els hi repeteixo, no és el primer dia que quedo perplex de la falta de rigor...,

i potser no és rigor, senzillament és que no entenen el que diuen les mocions o no entenen el català, potser, alguns de vostès, i mal interpreten els punts o bé tenen un problema de comprensió lectora, diguem-ho clar. L'extrema dreta es preocupen per altres coses i no pas pels problemes de la gent i, per tant, no poden entendre en la seva totalitat els punts que ens presenten avui aquí a debat i votació.

Perquè intentar ridiculitzar o menystenir, com fa el Grup del Partit Popular, que també cada vegada s'acosta més al partit que té a sobre, de VOX, és un error, perquè aquest punt en cap moment parla del que vostè ha dit. I, a més, no només això, sinó que si llegeix el punt anterior, el punt 13..., parla de tots els treballadors, que s'han de mirar quines mesures s'han de prendre, perquè, evidentment, en funció de la feina que fan s'han de prendre unes mesures, etcètera. Per tant, vostès intenten ridiculitzar-ho tot, i el que aconsegueixen és autoridiculitzar-se vostès mateixos, perquè no han entès res de res.

I és evident que no entenen res, perquè suposo, veient el que avui he sentit aquí..., veig que el PP i VOX, i segurament quan toqui Aliança Catalana també, segur que comparteixen els científics que els assessoren en aquest tema quan diuen que això no existeix, que tot això ha passat sempre, etcètera. Però el que no deuen saber és que en Carlos Jesús, que venia de Raticulín, no era un científic. (*Rialles.*) Era un curandero, era un vident (*alguns aplaudiments*), però no era un científic –no era un científic–, i, clar, quan vostès confonen el que és el món científic amb els curanderos, doncs després tenim les seves intervencions tremendes i que fan molt mal a les nostres orelles.

Bé, la realitat és la que és. Les nits tropicals..., cada vegada en tenim més. Per tant, totes les propostes que es presenten han d'anar encaminades a garantir la salut de la població. Ho compartim totalment, i més veient el que ha passat aquest juny –és terrible, el que ha passat aquest juny. Actualment ja es parla..., les últimes estadístiques ens parlen a Catalunya de més de dos-cents morts. Això sí que és una realitat palpable, més de dos-cents morts. I sí que hi ha un biaix: de classe, de gènere i de tot, i tant que hi és, aquest biaix. I miri, ho diuen les dades estadístiques. Al barri del Raval de Barcelona, on hi han estacions del Meteocat, és on s'han detectat més nits tropicals. De fet, vint-i-tres de les trenta nits de juny han estat tropicals. I això és

un biaix de classe. És evident que són els barris amb menys inversions, els barris més degradats, amb la gent més humil, els que pateixen més.

I aquí també hem de ser clars. Abans, obrint les finestres, fa uns anys, a les nits, podíem fer front més o menys a aquestes nits tropicals. Ara ja no s'hi pot fer front obrint la finestra, perquè, de les vint-i-tres nits tropicals al barri del Raval, nou van superar els vint-i-cinc graus. I això no s'arregla obrint la finestra, s'arregla amb polítiques serioses.

I aquí és on hem de triar: si polítiques que realment trenquin aquest biaix de classe o seguir el que diu el Govern socialista de Barcelona amb el Batlle al davant, dient-los als veïns i les veïnes del Raval que vagin al Corte Inglés, però no sé què els hi dirà el tinent d'alcalde de Barcelona, perquè a la nit El Corte Inglés està tancat. Per tant, suposo que la política del Govern socialista de Barcelona serà demanar que El Corte Inglés obri a la nit.

Nosaltres preferim les propostes que avui ens han presentat els Comuns aquí, les que presentarem en el Ple vinent, per millorar la vida de la gent i, en especial, els que pateixen aquest biaix, sigui de classe o de gènere.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Mixt, i té la paraula la diputada Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Aquesta moció no és ni de gener ni es va presentar a l'hivern amb temps ni amb previsió. Es presenta en ple mes de juny, en plena primera onada de calor, just quan el termòmetre els dona el titular. Demanen una estratègia nova, un programa nacional contra la calor extrema, indicadors, auditories, governança interdepartamental, informes anuals. La Generalitat ja té una estratègia d'adaptació al canvi climàtic, es diu «Escacc 2030». La van aprovar el 2023 i té 312 mesures. Tres-centes dotze mesures sense desplegar-ne la immensa majoria d'elles, i, en lloc de demanar que es despleguin, en presenten 313 més amb un nou nom –això sí, per demanar que no quedi.

La pròpia moció al punt 3 reconeix que aquella estratègia s'ha de revisar i actualitzar. És a dir, demanen revisar allò que mai s'ha desplegat. I això ens fa veure que a Catalunya no li falta una estratègia en aquesta matèria. A Catalunya hi ha 1.220 centres educatius pendents de reformar que, després del pla d'educació del 2023, la majoria no tenien ni ventilador ni aire condicionat. El Govern va respondre repartint 3.500 ventiladors l'últim estiu, dotze mil en tres anys, per a una aula a trenta graus, i la mateixa llei diu que no es poden superar els vint-i-set graus de temperatura. Ni tan sols parlen de climatitzar les aules. Parlen d'habilitar un espai comú, una sala, perquè els nens hi passin l'estona. I la resta del dia, a suar?

Al punt 7 demanen climatitzar totes les escoles vulnerables en el termini d'un any. En porten deu sense fer-ho. Als Comuns els hi agrada donar lliçons. Els mateixos que van governar Barcelona durant vuit anys..., la seva gran resposta a la calor a les escoles també van ser ventiladors, cinc mil, a correuita, d'urgència, i aire condicionat als espais comuns. Vuit anys per arribar al ventilador i exigeixen a la Generalitat que ho faci en un any, quan saben que adaptar totes les escoles demana entre cinc i deu anys? Vaja, que el que no han fet manant allà on ho feien ara exigeixen que es faci. Hi havia pressupost per a les superilles, per vetar el cotxe, per als grans plans de les ciutats, però per climatitzar les escoles no. Per a allò que de debò importa, que és que els infants no pateixin dins les aules els trenta graus..., per a això no.

La calor sí que mata. I que quedi clar que Aliança Catalana no neguem el problema: 370 morts a Catalunya entre el maig i el juliol de l'any passat. Setze dies per sobre dels quaranta graus, tot un rècord. Barcelona, entre les ciutats europees amb més morts per calor. No és el pic de calor d'un dia, sinó nits que no baixen de vint-i-cinc graus. A Lleida tot just acaba de començar l'estiu i ja portem nits per damunt dels trenta graus.

Si es prenguessin seriosament els 370 morts, no improvisarien una moció a correuita quan ha acabat el curs. S'han de protegir els infants, la gent gran, els malalts crònics, les persones dependents. Prou estat paternalista; la responsabilitat ha de ser també de cadascú. O no tenim una ciutadania suficientment adulta i lliure, que sempre ha d'estar tutelada? Si de debò volguessin que la gent no passés calor

a casa, parlarien de qui no pot pagar la factura de la llum. Potser és que no acaben de tenir clar el seu posicionament contra les centrals nuclears, que fa que Catalunya renunciï a generar la seva pròpia energia. Tampoc tenen clar com s'han de desplegar el Plater i les energies renovables.

El punt 14 és el moment en què es treuen la màscara –i aquí ja n'hi ha per riure, eh?–: demanar incorporar perspectiva feminista i de gènere a tota l'estratègia. El canvi climàtic i el temps no tenen perspectiva de gènere. Un cop de calor s'emporta igual una padrina que viu sola en un quart pis sense ascensor i sense aire condicionat que el paleta, el pagès o qualsevol treballador que està al carrer a les quatre de la tarda fent tasques de neteja o del que sigui –n'hi ha molts, eh?, també.

Volen Catalunya plena d'oficines del clima sense sentit comú. Que el clima canvia no ho discutirem; el que no canvia són els seus interessos: paperassa, ideologia, impostos..., ah, i això sí, i un ventilador.

La vicepresidenta primera

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat Lluís Mijoler i Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Bé; moltes gràcies, vicepresidenta. I, en primer lloc, gràcies a la diputada Camps, al diputat Prat i a la diputada Zapata per les seves aportacions, per haver arribat a acords en les transaccions i, en general, pel to positiu de les seves intervencions..., bé, el diputat Prat potser no tant, eh? A vegades els hi costa, eh?, reconèixer que els Comuns fem bones propostes a vegades, eh? No passa re –no passa re–, ens podem posar d'acord.

I gràcies també al diputat Cornellà, no només pel suport, sinó que em permet que no hagi de contestar a les barbaritats que diuen els *hooligans* de dretes, no?, que..., vull dir... En definitiva, el que intentaré o el que intento aquí és això, reconèixer quines són les aportacions que es fan a aquesta moció, reconèixer-ho en positiu, que reconeguem tota la sala que quan es va fer la interpel·lació va ser en plena onada de calor i avui ens trobem a les portes d'una segona onada de calor, i que segurament això serà una qüestió que..., hem d'acabar dient que no és casualitat

que passin aquestes coses en plena onada de calor, sinó que passen a ser normalitat.

I permetin-me que els hi faci una reflexió, diputats i diputades i vicepresidenta, sobre l'aire condicionat d'aquesta mateixa sala i d'algunes sales d'aquest Parlament, no?, perquè existeix una bretxa de gènere tèrmica, i això és una realitat que hem de posar de manifest. A aquesta sala fa fred; a la sala de grups i a la sala 1 fa fred. I tampoc és casualitat que això passi, perquè, segons un informe, segons un estudi publicat per la revista *Nature*, la majoria de les temperatures que es prenen de referència als espais laborals s'han pres per un home de mitjana edat d'entre setanta i vuitanta quilos i que vesteix habitualment *traje* i corbata. (*Alguns aplaudiments.*) I aquesta és la realitat d'aquest Parlament, que hi ha bretxa de gènere tèrmica, i que alguns de nosaltres, siguem dones o no, però especialment les dones, ens hem de posar jaqueta no per una qüestió estètica, sinó simplement per no passar fred.

No volem crear burocràcia. El que realment volem és crear coherència.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt vint-i-unè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les proves d'accés a la universitat

302-00270/15

I tot seguit passem al divuitè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les proves d'accés a la universitat, presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. I per exposar-la té la paraula la diputada Júlia Calvet i Puig.

Júlia Calvet Puig

Gràcies, vicepresidenta. Los resultados de las PAU de este año confirman *fil per randa* todas las disfunciones estructurales que denunciamos en la interpelación y que la *consellera*, pues, como buena alumna socialista, negó rotundamente.

En primer lugar, denunciemos una devaluación sistemática y normalizada del nivel de exigencia de estas pruebas. Desde hace años, bajo la excusa de esa llamada «educación competencial», se han ido rebajando los criterios de elaboración y corrección de las pruebas con un doble propósito: primero, introducir criterios subjetivos y así convertir las PAU en pruebas de sumisión ideológica, obligando al alumno a comulgar con su agenda si quiere sacar la máxima nota, y segundo, maquillar las nefastas estadísticas que venimos arrastrando, ¿no?

Ahora, lo realmente grave de todo esto es que, aun bajando el nivel, aun bajándolo, las notas de nuestros estudiantes siguen cayendo en picado. De hecho, este año la nota media global de estas PAU ha sido un 6,4, es decir, la más baja desde 2013. Bajamos en inglés, en historia, en filosofía, en biología, en empresa y en matemáticas. Pero no es solo que hayamos bajado respecto al año anterior; el problema de fondo, el análisis de fondo que debemos hacer es que nuestros estudiantes de hoy serían incapaces de aprobar un examen de cualquiera de estas materias hace veinte años, y esa es la brecha que nos debería alarmar a todos, absolutamente a todos.

Ahora, sí que es verdad que..., decirle eso, que nadie se equivoque –que nadie se equivoque–, porque denunciar este fracaso no es atacar a profesores y a alumnos, que ellos son los verdaderos perjudicados de ese sistema; denunciar este fracaso es señalar precisamente a los auténticos culpables de todo esto, que son todos ustedes: el Partido Socialista, Comuns, Esquerra, Junts, una clase política dirigente que, sí, tiene siglas distintas, pero que tiene exactamente el mismo modelo de evaluación (*alguns aplaudiments*) educativa, que no está a la altura de nuestros estudiantes.

Por otro lado, también denunciemos que las PAU un año más estuvieron marcadas por «chapuzas», una palabra que pareció molestarle a la *consellera*. Pues bien, viendo lo ocurrido en el examen de matemáticas del científico, tengo que decir que eso no fue una chapuza; que eso fue directamente un atropello, porque lo de ese examen es para invalidarlo directamente. Una prueba totalmente mal calibrada, confusa, que ha provocado media de suspenso, un 4,18, es decir, el peor resultado de una materia de las PAU catalanas de la última década –de la última década.

Ahora, ante ese desastre, ¿qué hace la *consellera*? La *consellera* lo que hace es afirmar en una rueda de prensa que los alumnos no tenían de qué preocuparse, porque, oye, una nota de una sola prueba no condiciona todas las PAU. Hombre, teniendo en cuenta que matemáticas, que esta asignatura, puede computar tanto en la fase común como en la fase específica, no es que perjudique, es que perjudica el doble –perjudica el doble–, y es sencillamente la diferencia entre entrar a esa carrera por la que te has estado preparando o no entrar. Por lo tanto, sí, estas chapuzas, estas negligencias, estos atropellos no son simples errores; generan consecuencias que, como siempre, las pagan nuestros estudiantes. (*Alguns aplaudiments.*)

En definitiva, con su modelo y sus negligencias ustedes han perpetuado las PAU de la desigualdad: desigualdad para los alumnos catalanes, que compiten en desventaja con el resto de España por culpa de un examen defectuoso; desigualdad para los alumnos de una misma aula, concretamente para aquellos que no llevaban hiyab, nicab o burka, porque, mientras ellos estaban obligados a mantener orejas y manos descubiertas, la Generalitat permitía a otros incumplir su propia normativa; desigualdad para los alumnos castellanoparlantes, que siguen sin poder examinarse en español con la normalidad y la naturalidad que se merecen, y desigualdad para *todos* los alumnos de toda España, que con exámenes diferentes compiten por las mismas plazas. Ese es su modelo, el modelo de la desigualdad a todos los niveles.

Pero todo esto tiene solución, y esa solución, capaz de revertir su sistema, es una selectividad única para toda España celebrada el mismo día, a la misma hora y con el mismo examen, para que el esfuerzo de todos los estudiantes españoles valga lo mismo, independientemente del código postal; para que las pruebas no queden al arbitrio de los diecisiete reinos de taifas; para que los alumnos puedan escoger sin presión entre el español o la lengua cooficial de su región, y para garantizar..., sobre todo para garantizar un control de calidad riguroso y exhaustivo en la elaboración de las pruebas que esté a la altura del compromiso y del esfuerzo de nuestros estudiantes.

Por todo eso hoy planteamos esta moción, una moción de seis puntos, para acabar con su modelo caduco y decadente y para avanzar hacia unas pruebas de acceso a

la universidad más justas, más rigurosas, más objetivas y, sobre todo, orientadas al presente y futuro de España como nación.

Gracias.

La vicepresidenta primera

A continuació té la paraula, per defensar les esmenes presentades, la diputada del Grup Mixt, la senyora Sílvia Orriols i Serra.

Sílvia Orriols Serra

No volem una escola *woke*, però tampoc volem una escola espanyola. En volem una de catalana, exigent i lliure. El *wokisme* i VOX comparteixen un objectiu: adoctrinar mainada. Volen posar l'escola pública al servei d'una ideologia o d'una bandera. Nosaltres la volem al servei dels nostres fills, per formar-los acadèmicament en la llengua nacional i pròpia d'aquesta terra.

La nota de català a la darrera convocatòria de selectivitat és pèssima, la pitjor en nou anys; la de matemàtiques és la més baixa d'ençà del 2017, i en comprensió lectora els nostres alumnes han caigut fins als 462 punts. No diré, com afirma VOX, que estem pitjor que Espanya, perquè l'estat en què volem emmirallar-nos no és precisament l'espanyol, però és innegable que les polítiques educatives de les darreres dècades, sumades a la diversitat que la seva incontinença immigratòria ens ha imposat a les aules, no han fet sinó abaixar el llistó fins gairebé a tocar de terra. Han confós l'esforç amb el trauma, l'exigència amb el classisme, i han fabricat una escola que no examina ni suspèn per por de ferir l'alumne. En aquest sistema, a on exigir dedicació fa lleig, qui no pot pagar-se un reforç o una acadèmia resta condemnat al fracàs escolar.

Per ser francs, VOX té raó en tres coses que planteja a la moció. Primer, s'ha permès que determinades ideologies campin lliures dins les aules i dins els passadissos. Tips de veure banderes palestines i missatges antisemites enganxats a les portes d'escoles i instituts públics; tips de veure com es passa de puntetes pels mil anys d'història del nostre poble però, en canvi, es dediquen esforços ingents a blanquejar l'ocupació colonial que patim. L'any 2025, a les proves de selectivitat d'història es demanava que s'analitzés un text, i, casualment, era el d'un general, Emilio Mola,

que justificava el cop d'estat franquista. És aquesta la ideologia que volen foragitar de les nostres aules? O aquesta ja els interessa? Els nens van a escola a aprendre a pensar, no a repetir acríticament consignes dels qui, en comptes d'ensenyar, pretenen fer adeptes a un règim o a l'altre.

Segon, cal exigència. No només s'han jubilat els professors de la nostra època; amb ells, l'esforç i el mèrit. Avui tenim escoles injustes, que puntuen arbitràriament, sense premiar qui s'escarrassa i sense penalitzar qui ganduleja. La desaparició de les puntuacions numèriques de l'u al deu ha desincentivat els alumnes.

Tercer, les normes són per a tothom. Si en un examen cal tenir les orelles o les mans visibles per garantir que ningú no copia, això val per a tots, per als que pregunten de cara al monestir i per als que pregunten de cara a la Meca. Prou de privilegis i d'excepcions. Tot l'alumnat ha d'escolaritzar-se i examinar-se exactament en les mateixes condicions.

Llevat d'aquestes tres qüestions, la seva moció no deixa de ser un atac indiscriminat a la nostra llengua i a les competències educatives de la Generalitat. I la raó no és pedagògica, en absolut, és ideològica de dalt a baix. Allò que critiquen és exactament el mateix pel que frisen i es deleixen. No volen formar, volen adoctrinar. Venen a acabar el que va començar el ministre Wert. Es disfressen de modernitat, d'igualtat d'oportunitats, de lluita contra el frau, amb la mateixa credibilitat amb la que la senyora Ada Colau es disfressava de superheroïna de l'habitatge.

Maltracten i menystenen la nostra llengua com si fos una mera assignatura optativa o d'estar per casa. El català és l'espina de la nostra escola i de la nostra nació, i cap sentència estrangera ho canviarà. La seva moció, tampoc.

La vicepresidenta primera

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula en primer lloc, per part del Grup Parlamentari de Junts, la diputada Judith Toronjo Nofuentes.

Judith Toronjo i Nofuentes

Bona tarda, vicepresidenta, consellera, diputats. Quaranta-sis mil, 46.000 són els joves que enguany s'han presentat a les proves d'accés a la universitat a Catalunya i que s'han jugat bona part del seu futur. Precisament per això, avui, des de Junts

per Catalunya, i com no podia ser d'altra manera, no entrarem en el marc que planteja el Grup Parlamentari de VOX, perquè les PAU mereixen un debat molt més seriós, molt més rigorós que aquesta confrontació ideològica permanent que alguns intenten traslladar també a l'educació, intentant-la traslladar amb la llengua o en els propis campus universitaris.

Perquè parlar de les proves d'accés a la universitat és parlar de l'esforç d'aquests milers de joves, és parlar també de la responsabilitat del Govern i és parlar de l'avaluació, que va més enllà dels estudiants i que també hauria de recaure en el sistema educatiu. De fet, enguany són les primeres proves després de la modificació dels currículums. És a dir, aquells alumnes que van començar a primer de batxillerat no saben de què s'examinarien a l'acabar segon, sense conèixer, per tant, les regles del joc. És, per tant, una avaluació d'aquest sistema educatiu, aquest sistema de coneixement.

Un sistema que no podem qüestionar però que sí que necessita l'evolució i no la improvisació. Una improvisació que massa sovint ha anat de la mà dels canvis de currículum, dels canvis de matèries, dels criteris d'avaluació, inclús amb les pròpies correccions, masses girs de guió. I amb una preocupació encara més alarmant i afegida, com són les ciències. Si Catalunya vol més metges, vol més tecnòlegs, vol més enginyers, vol més investigadors, les matèries científiques han de ser una de les parts primordials, i no poden estar en cap cas en perill, com ha passat els darrers temps.

Tot plegat arriba, a més a més, amb un curs plenament marcat, aquest final de curs, pel malestar dels centres, pel malestar dels docents i pels conflictes a les aules, manca de reconeixement i manca de recursos. El que no podem en cap cas fer és demanar excel·lència als nostres joves i demanar excel·lència als nostres docents si el sistema no els ofereix, per altra banda, ni l'estabilitat necessària ni l'equitat ni la confiança en ells. I l'exemple més evident el veiem amb contundència en el que ha passat amb els resultats de les matemàtiques en aquestes proves d'accés a la universitat. Malgrat que el noranta-sis per cent dels joves han aprovat, veiem com la nota mitjana ha caigut fins al 4,18 a aquestes matemàtiques II, i això ha provocat

que milers d'alumnes surtin a cridar, que demanin una revisió i demanin una actuació urgent del seu propi departament.

De fet, si recollim el testimoni d'algunes d'aquestes estudiants, alguns d'aquests alumnes, veiem com recullen firmes i com afirmen clarament que era pràcticament impossible acabar aquesta prova, i a causa d'aquest examen no podran entrar a la carrera que volien i no podran tenir aquesta recompensa a aquest esforç necessari al llarg de tots aquests anys i, per tant, tiraran pel balcó el futur acadèmic. No demanen en cap cas que les proves siguin més fàcils, el que demanen és justícia.

Per tant, el que hauria d'haver fet el departament, i, al capdavant, la consellera, és demanar un expedient informatiu d'immediat, cosa que permetés, d'una vegada per totes, abans de l'assignació de places, criteris de correcció, una revisió de mecanismes, de repetició, de compensació, perquè no és la primera vegada que ha passat, i és necessari que també s'analitzi l'hemeroteca. I en aquest sentit cal prendre decisions, consellera, perquè la diferència entre un bon gestor i un bon polític és prendre decisions polítiques i també poder donar resposta a aquests milers de joves que no podran accedir a aquesta formació acadèmica en la que es juguen el seu futur.

Però el debat no acaba aquí, perquè això té conseqüències directes: una mala nota a les matemàtiques també pot provocar que hagin de competir encara més per aconseguir una plaça universitària. Cal acabar d'una vegada per totes amb el districte únic universitari. Catalunya ha d'assumir d'una vegada per totes aquest repte, perquè amb el que no ens podem trobar és amb aquesta situació de que el quaranta per cent dels estudiants de primer de medicina a Catalunya no vinguin de Catalunya, sinó que vinguin d'altres comunitats autònomes, especialment a universitats com la Rovira i Virgili i la Universitat de Lleida, on la xifra ja ascendeix al setanta per cent. Cal recuperar, per tant, un model propi d'accés i d'admissió universitària, un model que permeti retenir talent, que permeti planificar millor i fer-ho sempre en català.

I vaig acabant, vicepresidenta, perquè el debat, com deia, avui recau en aquest sistema educatiu, en aquest sistema universitari que volem estable, que volem

exigent, però que també volem de qualitat, escoltant a tota la comunitat educativa, amb les vocacions científiques i garantint oportunitats a tots els joves.

Defensem, per tant, aquest model universitari propi, capaç de formar, capaç de retenir el talent que es forma, que creix, que té Catalunya i que necessita, i, a més a més, consellera, fer-ho al costat dels nostres joves. Ells ja han fet la seva part a 1 de juliol. Ara toca que el Govern d'una vegada per totes mogui fitxa i estigui a l'alçada, amb menys incerteses i amb més oportunitats per al seu futur.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mar Besses Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Gràcies, president. Bona tarda, diputats, diputades, consellera. Bé, un cop més, cada vegada que VOX ens presenta una moció sobre una suposada preocupació, ja sabem com acabarà el debat, perquè en realitat a vostès els hi és igual si avui parlem d'educació, de sanitat, d'habitatge o de qualsevol altre àmbit, perquè vostès l'únic que fan és aprofitar qualsevol preocupació de la ciutadania per intentar imposar i propagar el seu relat de l'odi i alimentar la confrontació.

I, evidentment, aquesta moció no és cap excepció, perquè vostès diuen que els preocupen els resultats educatius, i miri, a nosaltres també, però saben quina és la diferència? La diferència és com abordem aquesta realitat i com treballem per revertir-la. Si a vostès els preocupés de debò la qualitat educativa, avui parlaríem dels reptes reals que tenen les escoles, els instituts i les universitats al nostre país; parlaríem, doncs, de la manca de professionals especialitzats, de l'abandonament escolar prematur, de la salut mental dels adolescents i joves, de la complexitat de les aules, de la segregació escolar o de com reduïm les desigualtats socials que condicionen de ple els aprenentatges i les trajectòries educatives. Però no, en cap cas és el debat que ens estan plantejant, perquè la seva moció torna a girar al voltant dels seus temes de sempre, els que utilitzen per confrontar, en aquest cas el català, l'assenyalament de les persones migrades i la seva voluntat permanent de buidar Catalunya de competències.

Per tant, siguin sincers, aquesta no és una moció sobre educació ni sobre les PAU; és una moció per continuar alimentant el relat polític que vostès volen construir i volen imposar. Un relat on, segons vostès, a Catalunya es persegueix el castellà, on les institucions adoctrinen els alumnes i on només l'Estat espanyol pot garantir la igualtat. Evidentment, un relat fals, i, afortunadament, la gran majoria de la gent al nostre país veu com això no s'ajusta en cap cas a la realitat que viuen i que pateixen.

Però, de nou, a vostès això els hi és igual, perquè és un relat que políticament a vostès els resulta molt útil, perquè la confrontació és el combustible del seu projecte polític. De fet, és l'únic projecte polític que tenen. Vostès no ofereixen solucions als problemes, vostès utilitzen els problemes. I quan els problemes no encaixen amb el seu relat, el que fan és exagerar o directament inventar aquestes preocupacions, perquè el conflicte permanent és l'únic que saben fer, i aquí és on s'hi recreen. I, per tant, a nosaltres aquí no ens hi trobaran.

Per tant, dit això, aprofito, consellera..., perquè, com deia, a nosaltres no ens trobaran fent un discurs que no té cap mena de voluntat ni objectiu de millorar l'accés al sistema universitari i molt menys preocupar-se per la qualitat de la formació universitària, però tampoc obviarem que hi han qüestions que creiem que cal revisar amb relació a les PAU d'aquest any. I enguany hi ha hagut un d'aquests exàmens que ha generat una preocupació important entre els estudiants, com s'ha comentat; en aquest cas, l'examen de matemàtiques de la branca científica. Més de dos mil alumnes n'han demanat la revisió, i la nota mitjana ha estat d'aquest 4,18, és a dir, per tant, un suspens, quan l'any passat aquesta mateixa prova va tenir una nota mitjana de 6,12. És evident també que les notes poden variar d'un any per l'altre, però una diferència de gairebé dos punts creiem que mereix alguna revisió, perquè ens indica que alguna cosa ha fallat o alguna cosa no ha anat bé.

Nosaltres hem pogut parlar amb alguns d'aquests estudiants afectats, i és una preocupació compartida no tant pel nivell de dificultat de l'examen, que la majoria considera que era prou assumible, sinó pel plantejament de l'examen, per la pròpia extensió d'aquest examen, que no era proporcional al temps del que disposaven. I degut a aquesta falta de temps per la llargada de l'examen, molts alumnes no van

poder acabar la prova, amb el que això comporta, que és, doncs, una penalització en la nota.

Per tant, consellera, nosaltres sí que aprofitem per demanar que es revisi què ha passat en aquest examen de matemàtiques i que adoptin les mesures necessàries. Els hi hem sol·licitat per escrit, però també entenem, consellera, que la matrícula universitària ja és aquí i, per tant, cal que el departament resolgui amb celeritat què és el que ha passat en aquest examen de matemàtiques i, com deia, si cal, que s'adoptin les mesures oportunes.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Pau Ferran Navarro.

Pau Ferran Navarro

Gràcies, president. Bona tarda, diputats, diputades, consellera. Avui debatем una moció sobre les proves d'accés a la universitat, unes proves d'accés a la universitat que, malauradament, constaten i posen de manifest el nefast estat del sistema educatiu de Catalunya. Perquè ja no són només les proves PIRLS i PISA les que determinen que Catalunya té una de les pitjors dades de qualitat educativa de tot l'Estat, ja sigui en matemàtiques, ciències o comprensió lectora, sinó que ara també ho fan les pròpies PAU. I ho fan amb el pitjor resultat global dels últims anys, i amb un resultat en matemàtiques on la mitjana ha estat d'un 4,18, un resultat que, per cert, crec que mereixeria l'autocrítica per part de la conselleria, en lloc de mirar cap a una altra banda.

Matemàtiques, ciències, comprensió lectora..., un autèntic desastre que tots vostès, socialistes, Esquerra Republicana, Junts i Comuns, continuen considerant un model d'èxit. No sé en quin món viuen per continuar considerant un model d'èxit el de l'escola catalana, però les dades indiquen exactament el contrari. Si les escoltessin i no fessin ulls clucs, veurien com és d'urgent una reforma profunda del nostre sistema educatiu, una reforma que recuperi l'exigència, l'autoritat del professor, el mèrit, l'esforç, els coneixements i la igualtat real d'oportunitats.

Perquè no arribem al punt on som perquè sí, s'arriba aquí perquè durant anys vostès han intentat convertir l'educació en un experiment sociològic on imposar el *wokisme* i el separatisme. I les conseqüències d'aquest experiment les tenim a dia d'avui a les aules catalanes: alumnes que llegeixen cada vegada pitjor, que cada vegada tenen més dificultats en matemàtiques, que cada vegada tenen menys nivell, i professors que moltes vegades no tenen les eines ni el suport ni l'autoritat suficient per poder fer la seva feina amb normalitat.

Vostès han convertit les aules catalanes en un autèntic polvorí, un polvorí que requereix fins i tot la presència de Mossos d'Esquadra, encara que ara el Govern s'hi faci enrere. I tot això, encara amb gairebé nou-cents barracons i una matrícula viva que és del tot insuportable i inassumible. En això han convertit vostès l'escola catalana, en un model fracassat. I en aquest context les PAU haurien de ser una garantia, una garantia de mèrit, d'igualtat i d'exigència per als alumnes.

I és per això que nosaltres defensem una prova d'accés a la universitat única a tot Espanya, perquè, si després tots els alumnes competeixen per entrar als mateixos graus i a les mateixes universitats, el mínim és que les regles siguin exactament iguals per a tots: mateixa exigència, mateixos criteris i mateixes garanties. No pot ser que un alumne català, andalús, madrileny o valencià pugui competir per una mateixa plaça universitària havent fet proves diferents, amb nivells diferents i amb criteris diferents.

També defensem que les proves es puguin fer en castellà amb absoluta normalitat. El castellà és llengua oficial a Catalunya. Fer les PAU en castellà no pot ser en cap cas una anomalia, i no pot ser considerat una incidència ni es pot aprofitar per discriminar absolutament ningú.

Però mirin, senyors socialistes, vostès consideren que les proves d'accés a la universitat en una de les llengües pròpies de Catalunya és una anomalia, però els sembla absolutament normal que hi hagi nenes tapades amb vel a les escoles. Vostès no diuen res sobre el fet que hi hagi nenes a les escoles a les quals se les obliga a anar amb vel, nenes a les quals en molts casos se'ls acaba impeding fer educació física, natació o participar amb normalitat a la vida escolar. La seva permissivitat és tal que mentre per motius de seguretat i control, doncs, cap alumne

pot fer les proves d'accés a la universitat amb una gorra, amb un barret o amb qualsevol element que pugui cobrir el cap on es puguin amagar dispositius o «pinganillos» per copiar, vostès toleren i emparen noies amb vel sense exigir el mateix control i condicions que a la resta d'alumnes.

I això no pot ser, tots els alumnes han de tenir les mateixes normes. La seguretat a les proves d'accés a la universitat ha de ser absolutament igual per a tothom. No hi pot haver excepcions culturals o religioses que trenquin la igualtat davant d'un examen. I per això nosaltres, el Partit Popular, ho tenim claríssim: el vel islàmic ha de ser prohibit a les proves d'accés a la universitat i als centres educatius de Catalunya, perquè no és llibertat que una menor vagi tapada per imposició familiar, religiosa o comunitària. La llibertat i dignitat de les menors han d'estar per sobre de qualsevol pressió, i l'Administració ha de garantir la seva protecció i la seva llibertat.

En definitiva, votarem a favor d'aquesta moció perquè considerem que va en la bona direcció, més exigència, més neutralitat, més meritocràcia i més llibertat. I el que constatem és que tots vostès han convertit l'escola catalana en un model fracassat, i com més triguin a reconèixer-ho, més difícil serà la solució.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellera, és evident que aquesta moció fa allò d'aprofitar el malestar que s'ha generat després de la celebració de les PAU d'aquest any 2026 – que jo crec que no podem negar que hi ha hagut aquest malestar–, i el que fa és aprofitar això per intentar, com deia la diputada d'Esquerra Republicana, parlar de les seves coses, que els hi interessin a ells només i a poca gent més, i que en realitat en re van a millorar la capacitat dels nostres estudiants per poder tenir una millor qualificació a les proves d'accés a la universitat.

Efectivament, la gran cosa que ha cridat més l'atenció aquest any ha estat la nota mitjana de les PAU de la prova de matemàtiques. Una prova que, efectivament,

també compta més que d'altres quan s'està fent el batxillerat científic i tecnològic i s'opta a les carreres d'aquesta especialitat, i que ha tingut la mitjana més baixa en els últims deu anys. Clar, llavors, podem tots pensar que és que a tots els estudiants els hi ha anat molt malament l'examen, que tots els estudiants han fracassat quan feien el batxillerat, o podem pensar que potser alguna cosa sí que estava malament també a l'examen, quan hi han milers, literalment, de recursos interposats i estudiants organitzant-se per reclamar perquè es considera que l'examen no estava ben dimensionat i no estava ben formulat. Pot ser que totes aquestes persones estiguin equivocades o pot ser que, efectivament, tinguin algun motiu per queixar-se i per demanar una revisió i per demanar que això es faci abans de l'assignació de places. Perquè, sí, un examen no és tota la nota, però les dècimes i les notes d'un examen condicionen que puguis entrar o no puguis entrar a l'especialitat que vols.

Que aquesta és l'altra pregunta. Si les notes són tan dolentes i els nostres estudiants han baixat tant el seu nivell, com pot ser que hi hagi gent que, traient notes altíssimes..., no? Hi ha gent que amb un 13,6, s'està quedant fora de l'especialitat que vol fer. Algú que treu un 13,6 és evident que ha tingut un bon resultat i, tot i així, no és suficient per entrar-hi, però aquí entrem en un altre tema del debat, que és la distribució de les places universitàries –la manca de places que hi ha, per exemple, en medicina– i el debat sobre el districte únic universitari, que crec que també s'ha de posar sobre la taula.

Des de la conselleria no sé si la resposta més adequada és la que s'ha donat, que ha estat una resposta que, en lloc de pensar o plantejar que pot haver-hi alguna revisió, ha sigut més des d'una certa..., jo diria que una certa superioritat, una cosa de..., fins i tot s'ha arribat a parlar d'infantilitzar els estudiants, no?, que la vida és dura i que s'ho han de treballar. Crec que és important escoltar la comunitat, escoltar els joves, que se la juguen molt en aquests dies, que pateixen molt quan arriben aquests dies, però tampoc podem pensar que el resultat de les PAU obeeix només a aquests dos dies d'exàmens. Evidentment que obeeix als anys anteriors d'estudis, però pensar que obeeix *només* al resultat acadèmic, als mèrits acadèmics, o a si s'han esforçat més o menys també és veure la foto molt molt petita, fer un zoom molt petit.

Pensar que no té a veure amb quines condicions estudien aquests joves..., que potser no tenen un lloc a casa per estudiar; que potser tenen una casa que –aquells que no els hi agrada que es parli de canvi climàtic...– no està adequada per poder tenir temperatures que facin agradable l'estudi –potser estan estudiant a trenta-sis graus dintre de casa seva, si és que tenen un espai on estudiar–; que quan van a les biblioteques s'han trobat, per exemple, a la ciutat de Barcelona, que moltes d'elles estaven en vaga i no s'hi podia anar, perquè, a més a més, hi ha una important mobilització del personal de biblioteques de la ciutat de Barcelona, que han tingut un any amb nombroses convocatòries de vaga, un any que no ha estat normal, i ells han arribat a fer les PAU en un any de nombroses convocatòries de vaga. I que, a més a més, és evident que tenim un sistema educatiu on els docents han demostrat, amb aquestes mobilitzacions i amb aquest malestar, que necessitem invertir molt més en l'educació pública per garantir que nens i nenes arriben a les PAU i arriben a les universitats amb totes les condicions i amb igualtat d'oportunitats.

Per això he volgut mirar l'altre tema que comentaven, un dels punts, que són les preguntes ideologitzades, i he dit: «*Tate*, què s'ha preguntat? Vegem què s'ha preguntat.» Llavors he entrat a veure la prova de filosofia. Un dels textos era un text de Plató. Jo no sé si els hi sembla ideologitzat. Potser perquè com que el text es diu *La República*, no?, els hi sembla que això és ideologia. Després he entrat al d'història, i ha sigut curiós, perquè es demanava sobre... Hi havien dos textos. Un era «Una visió republicana sobre la dona», de Clara Campoamor. El segon era «La idea de dona segons la Falange», de Pilar Primo de Rivera. El que se'ls hi demanava als estudiants era que traguessin les principals idees dels dos textos i que, a partir d'aquí, reflexionessin i expressessin quina creien que era la imatge de la dona durant la Segona República –una democràcia– o durant el franquisme –una dictadura. Això deu ser ideologitzar o deu ser generar pensament crític? Què és exactament?

Però és que llavors he anat a veure el de Madrid, perquè he dit: «Vegem què han fet a Madrid.» Ja acabo, president. Doncs el text per a l'anàlisi de text d'història era del *boletín oficial* de la Junta de Defensa Nacional de España (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) de 1936, pel qual es nomena cap d'estat Franco. Aquest era el text de les PAU d'història de Madrid per fer l'anàlisi de text. Ideologia?

I llavors he anat a mirar una miqueta més, i un dels textos que hi havia també a filosofia era de *La utilidad de lo inútil*, de Nuccio Ordine. Potser alguns dels diputats que defensen aquesta moció no haguessin sigut capaços d'entendre aquest text, i ni tan sols la seva inutilitat resulta útil per a ningú.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer Pareja. De l'escó estant.

Xavier Pellicer Pareja

Sí, bona tarda. Gràcies, president. Bé, perdré i faré perdre el mínim temps possible en aquest nou nyap/moció de VOX. En tot cas, nosaltres estem d'acord en que cal realitzar un debat de fons sobre l'àmbit educatiu, sobre l'àmbit de l'accés a la universitat. Ho hem traslladat en diverses comissions, ho hem traslladat en diverses propostes. I hem traslladat l'element dels determinants de classe i hem traslladat també les desigualtats que suposen estudiar en centres públics o estudiar en centres privats i concertats, i també pel que fa a les notes –en alguns casos, inflades.

En tot cas, el que no farem és tenir aquest debat en base a un text que ens sembla absolutament un pamflet caspós.

Gràcies.

El president

Finalment, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor David González Chanca.

David González Chanca

Moltes gràcies, president. Bona tarda, diputats i diputades. Molt bona tarda, consellera. Darrere de les proves d'accés a la universitat hi ha centenars i centenars de treballadors i treballadores, docents, instituts, universitats en si mateixes, que durant mesos estan preparant unes proves que són complexes amb un únic objectiu: garantir una avaluació rigorosa, objectiva i equitativa.

És evident que qualsevol organització d'aquesta magnitud pot tenir incidències, a ningú se li escapa. Quan gairebé 46.000 estudiants fan els exàmens simultàniament, poden haver-hi errors puntuals que s'han de corregir i, a més, qualsevol millora és benvinguda, però negar que el procés de les PAU 2026 ha anat bé, ha anat raonablement bé, és com a mínim negar la realitat. Convertir una incidència en la desqualificació de tot un sistema és profundament injust; en primer lloc, per a tots els treballadors i treballadores que estan a dins del sistema, i, en segon lloc, per als milers i milers d'estudiants que s'han presentat en aquestes proves i que més d'un noranta-cinc per cent d'ells i d'elles han aprovat.

Però sabem que aquesta és la seva estratègia, l'estratègia de sempre de VOX: transmetre a la població una situació de caos que no existeix per provocar-los desesperació i desafecció política. VOX són experts en distorsionar la realitat, ho fan constantment. Només fa falta escoltar la interpel·lació que la diputada Calvet va fer a la consellera Montserrat ara fa dos setmanes, quan va dir –i ho llegiré literalment– el següent: «La selectividad se ha convertido en una herramienta ideológica. En el examen de historia, el análisis histórico ha sido sustituido por juicios ideológicos. ¿Por qué ha sido sustituido por juicios ideológicos? Porque se pedía a los alumnos contraponer los avances de la Segunda República con el supuesto retraso del franquismo.» El «supuesto»! Que el franquisme va ser un endarreriment és per a vostès una eina ideològica? Aquesta és la situació?

Diputats i diputades de VOX, dir que Franco era un dictador no és ideologia. A vostès els hi costa, però nosaltres ho diem molt sovint. (*Alguns aplaudiments.*) Dir que el franquisme va ser una dictadura assassina no és ideologia. Que VOX vingui aquí a donar lliçons de com examinar els alumnes a Catalunya mentre ens mostren un clar desconeixement de la història d'Espanya és com a mínim irònic. Però què podem esperar d'un partit que, davant de l'onada de calor més intensa que estem patint a Europa en els darrers anys, nega el canvi climàtic i nega l'evidència científica?

Seguint amb algunes de les propostes que diuen a la moció, fan referència a que aquest any, efectivament, com a novetat, s'han fet controls aleatoris per detectar aparells electrònics, una mesura que és justa. I, davant d'aquesta acció, que és positiva, que és pionera a tot l'Estat, què fa VOX? Doncs assenyalar les dones que

porten hijab, assenyalar qui els hi sembla diferent a vostès, assenyalar qui pensa o qui parla una llengua diferent a la de vostès.

I, sobre la llengua, un cop més, apareix a la moció la seva obsessió permanent per crear un conflicte entre el català i el castellà. Intenten convertir cada debat educatiu en una confrontació lingüística que és molt molt molt pesada i que, afortunadament, no reflecteix les preocupacions ni de les famílies ni de la comunitat educativa.

Vostès el problema que tenen és que no saben el que necessiten els joves. Vostès no saben el que necessiten els joves perquè no saben el que els joves ens estan demanant. I no saben el que ens estan demanant perquè no han invertit temps mai en escoltar-los, i farien bé d'escoltar-los alguna vegada. Els joves el que ens estan demanant és poder accedir a la universitat en igualtat de condicions. El que ens demanen són beques, beques com les que ha posat el Govern d'Espanya, que tenim actualment un rècord en inversió en beques. Ens demanen taxes assequibles. Ens demanen que les famílies monoparentals no hagin de pagar la matrícula per anar a la universitat, com recentment el Govern de la Generalitat ha aprovat amb un acord amb els Comuns i amb Esquerra Republicana, equiparant-les amb les famílies nombroses. Demanen habitatge per poder emancipar-se quan acaben els estudis o demanen també habitatge per poder estudiar. Demanen oportunitats no de futur, sinó oportunitats sobretot de present.

I aquesta és la responsabilitat que tenim la resta de representants polítics i la resta de grups parlamentaris. Si som capaços d'ignorar, d'obviar i sobretot d'arraconar els discursos destructius que no aporten ni una proposta de millora, el que trobarem veritablement quan parlem de les proves d'accés a la universitat són milers i milers de joves que estan encetant un moment importantíssim en la seva vida amb moltíssima il·lusió. I el que necessiten aquests joves és suport, acompanyament i confiança per part d'unes institucions públiques i democràtiques que cal recordar que també treballen per a tots ells i per a totes elles.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Júlia Calvet Puig.

Júlia Calvet Puig

En primer lugar, en cuanto a las enmiendas de Aliança Catalana, pues, bueno, decir que vamos a rechazarlas, porque ustedes, al igual que todos sus antecesores, están tan obsesionados con expulsar el castellano de la universidad y con borrar de las pruebas de acceso a la universidad todo aquello que representa a España que al final acaban abriendo la puerta al árabe. Esa es la Cataluña idílica que ustedes proponen, la de la imposición lingüística para los de casa y la de las puertas abiertas para los de fuera. Eso sí, con la excusa de que al menos hablan catalán.

Después, para Junts y Esquerra Republicana, me asombra su capacidad, su gran capacidad para exculparse, o sea, para borrar de un plumazo toda su responsabilidad. Es que me podría estar todo el tiempo diciendo todos los años y todos los *consellers* en Educación y Universidades que han tenido. Es decir, es que nosotros llevamos cayendo en picado des de 2012, aquí en Cataluña –lo acreditan las pruebas PISA–, porque ustedes han gobernado y son los responsables precisamente de esto. (*Alguns aplaudiments.*) Son los responsables. Su única herencia no es otra que una generación entera pagando los platos rotos de su incapacidad y de su incompetencia.

En cuanto a Comuns, mire, señora Segovia, un poco más de humildad –un poco más de humildad–, porque nuestras cosas les importan tan poco a los catalanes que resulta que nosotros tenemos once diputados y ustedes seis, y cayendo. (*Alguns aplaudiments.*)

Y, finalmente, en cuanto a la CUP, a ustedes, poco que decirles, lo mismo, voy a ser bastante breve. Su proyecto para los estudiantes catalanes es no tener proyecto, no tener ambición, el de estancarse en una casa okupa. Nosotros proponemos exactamente lo contrario, es decir, que la educación sea un verdadero ascensor social basado en el esfuerzo y no en la cultura de la parálisis que muchas veces ustedes defienden y que en muchos casos también practican.

Muchas gracias.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt vint-i-unè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del personal de l'Administració de justícia

302-00271/15

El dinovè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del personal de l'Administració de justícia. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Isaac Padrós i Suarez.

Isaac Padrós i Suarez

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Junts presentem aquesta moció perquè... Conseller, si és per aquí, bon dia. *(Veus de fons.)* Gràcies. Doncs, com deia, Junts presentem aquesta moció perquè l'estabilització compleixi la seva finalitat, és a dir, corregir l'abús de temporalitat, reduir la precarietat i reforçar el servei públic, tal com vam comentar en la interpel·lació.

De fet, és evident, i vostè ho ha dit diverses vegades, l'Administració de justícia afronta un moment de transformació profunda. I aquesta es pot presentar com una modernització basada en estructures, aplicacions informàtiques o canvis de denominació, però la justícia moderna també necessita plantilles estables, coneixement acumulat i professionals que coneguin els procediments, els jutjats, la nació, el dret propi, la llengua catalana i la realitat del servei públic a Catalunya.

El procés d'estabilització derivat de la Llei 20/21 havia de servir per corregir l'abús de temporalitat i protegir les persones que l'han viscut durant anys, però la seva aplicació està provocant l'efecte contrari: professionals amb anys de servei poden..., i seran destituïts mentre algunes places no són ocupades, queden vacants o han de ser cobertes altra vegada pel personal interí. Aquesta situació afecta especialment, com bé deia, el personal interí de llarga durada i els lletrats substituïts, persones que acumulen –que acumuleu– experiència, coneixement del sistema, del català, dels sistemes propis i arrelament i compromís amb el servei públic. Conseller, prescindir d'aquest capital humà, hi insisteixo, eh?, i l'hi vaig dir l'altre dia diverses vegades, debilita la mateixa Administració de justícia.

Per això la moció avui el que demana principalment és transparència, una exigència que per Junts per Catalunya és elemental. O, dit d'una altra manera, algú de vostès no vol transparència? El Govern té l'obligació de presentar dades públiques desagregades sobre l'impacte real dels processos d'estabilització. El Parlament de Catalunya volem saber quantes persones han pres possessió efectiva, quantes persones eren personal interí de llarga durada, quantes persones han demanat excedència o baixa i quantes places han tornat a ser cobertes per interins. Sense dades no hi ha diagnosi, i sense diagnosi ja l'hi vaig dir que no hi podia haver ni hi pot haver una política pública seriosa ni rigorosa.

També demanem una revisió jurídica immediata, d'acord amb la doctrina del Tribunal de Justícia de la Unió Europea. Reparar l'abús de temporalitat no pot consistir simplement a substituir unes persones per unes altres o cessar-les avui i contractar-les el mateix dia. Ha de ser una reparació efectiva, proporcionada i dissuasiva. I quan la normativa estatal sigui insuficient, la Generalitat ha de defensar davant de l'Estat les reformes necessàries.

Aquesta moció també reclama un pla de protecció i retenció del coneixement acumulat als jutjats catalans. «Modernitzar» no pot voler dir perdre experiència, memòria institucional i capacitat operativa. Conseller, el Govern té l'obligació de planificar, anticipar-se i aprofitar aquest coneixement.

També reclamem que l'antiguitat, el coneixement de la llengua catalana, dels sistemes propis del país, tinguin un pes central en els processos de selecció, provisió, estabilització, continuïtat i reorganització del personal. La justícia a Catalunya no pot funcionar d'esquena a la seva llengua ni a la realitat dels jutjats del país.

També demanem constituir una taula específica de treball amb les organitzacions representatives, inclòs Sicatp Justícia, i amb representants del personal interí i dels lletrats substituïts per escoltar els professionals, analitzar l'impacte real de l'estabilització i acordar mesures que evitin precarietat, desordre i pèrdua de talent.

Diputats, aquesta moció estableix que «estabilitzar» no pot voler dir desorganitzar o desestabilitzar. «Modernitzar» no pot voler dir buidar la justícia de memòria, de

llengua i experiència; «modernitzar» ha de voler dir reforçar-la i protegir qui l'ha mantingut dempeus.

Per tot això, diputats, els demanem el seu suport. I, per si algú té dubtes, aquesta moció recull recomanacions molt serioses de la síndica de greuges.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Hi ha dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I, en primer terme, per defensar-les, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Ana Balsera i Marín.

Ana Balsera i Marín

Gràcies, president. Bona tarda a tothom. Si m'ho permeten, començaré per un agraïment al company diputat Isaac Padrós per la presentació d'aquesta moció que ha presentat Junts sobre la situació del personal de l'Administració de justícia. I és que, de fet, en aquest faristol, quan parlem de l'Administració de justícia, sovint parlem d'altres àmbits, però n'hi ha alguns que ja fa temps que parlem de la situació que viuen molts i moltes dels treballadors i treballadores que s'hi dediquen, que són els qui coneixen cada dia la situació de l'Administració de justícia.

I, per tant, començaré amb un agraïment als sindicats, especialment al Sicatp, que avui ens acompanyen aquí al públic i que són precisament qui ens han empès per prendre aquestes mesures, no només en aquesta moció, sinó en d'altres, com una proposta de resolució que Esquerra Republicana va registrar el passat 12 de març i que estem pendents del seu debat a la Comissió de Justícia, que esperem que sigui d'aquí a dues setmanes i que puguin venir també a acompanyar-nos en aquell debat.

I, com deia, també un reconeixement a vosaltres. Fa anys que ens reunim, que tenim reunions, que entenem la feina que feu i que sabem la dedicació del dia a dia, però també la incertesa de que no sabeu fins quan continuareu en els vostres llocs de feina. De fet, algunes de vosaltres porteu més de deu anys en alguns jutjats, i seria una pèrdua incalculable que no hi poguéssiu continuar.

I és que, quan parlem de justícia –en aquest darrer any hem parlat molt de la llei d'eficiència–, ho fem des d'un altre paradigma, no? Parlem d'una justícia més àgil, una justícia més ràpida. Però què passa amb els treballadors i treballadores, que comentava el company Isaac Padrós, amb aquest procés d'estabilització derivat de la Llei 20/2021? No es va acabar de fer bé i, per tant, hi ha molts treballadors i treballadores que encara no poden optar a la plaça que els hi pertoca. I això és un greuge sobretot per a la justícia catalana. Ens trobem en un procés que poden tenir places persones que no coneixen la realitat del nostre territori, que no coneixen la llengua catalana, i perdre la vàlua de grans professionals com vosaltres, que coneixeu tant la realitat del nostre país i dels nostres jutjats com la nostra llengua i, sobretot, també el nostre dret.

Per tant, ja anuncio que votarem a favor íntegrament de tota la moció. I també donar les gràcies al diputat Padrós per l'acceptació de la nostra esmena. Esquerra Republicana vam registrar una esmena, que, de fet, ho vam fer de la mà d'aquest sindicat, del Sicatp. Vam parlar amb elles i ens van proposar incorporar aquesta nova esmena. Així ho vam fer. I, per tant, donar les gràcies al diputat perquè ha estat acceptada, i esperem que avui pugui ser aprovada. I no és més que donar compliment al que disposa l'Ordre de Justícia 141/2017 pel que fa a l'ordre de cessament del personal interí dels cossos generals del servei de l'Administració de justícia de Catalunya i garantir el seu manteniment en la futura regulació que ha de substituir l'actual.

Sé que moltes i molts de vosaltres esteu patint perquè no sabeu si aquest mes de juliol, per exemple, serà el vostre darrer. Esperem que no sigui així. Per això la importància i la urgència d'aquesta moció, de que aquest Parlament pugui aprovar avui aquesta moció, pugui donar-vos el nostre suport i reconeixement, i que el departament no faci aquest cessament. Perquè si la justícia és lenta i no funciona..., sense vosaltres seria impossible.

Així que moltíssimes gràcies per la feina que feu cada dia. I esperem que avui aquest Parlament estigui a l'alçada amb l'aprovació d'aquesta moció.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I, per defensar les esmenes presentades pel Grup Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Lúdia Ferré.

Lúdia Ferré Ferré

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades i membres del Sicatp que mos acompanyeu, bona tarda a tothom. Esta moció se dirigix específicament al personal interí que fa anys que sabem que contribuïu al sosteniment de l'Administració de justícia, que la coneixeu a bastament i que hi heu aportat experiència, criteris i compromís. Des del nostre grup parlamentari compartim esta realitat, i per això ho entomem amb rigor i no ens hi posarem de perfil.

Anem directament a tractar punt per punt els punts de la moció que ha presentat Junts. Quant al primer punt, nosaltres també defensem i votarem a favor de que s'han de fer públiques les dades completes i desagregades sobre l'impacte real dels processos d'estabilització. Cal saber què ha passat, cal detectar les disfuncions i cal corregir tot allò que no funciona, però això s'ha de fer sempre amb respecte a la protecció de dades personals i amb una voluntat clara de fer una transparència útil, no simplement decorativa.

Pel que fa al segon punt, també compartim que cal revisar jurídicament els efectes que estos processos han tingut a la pràctica. Si hi ha coses que no han funcionat prou bé, evidentment que s'han de revisar, i si cal defensar canvis normatius davant de l'Estat perquè la resposta a la temporalitat sigui més efectiva, més proporcionada i més dissuasiva també s'ha de fer. Ara bé, sempre dins del marc legal vigent. No podem prometre solucions que després no s'aguanten jurídicament. El conseller ho va explicar a la interpel·lació, aquí conflueixen tres realitats: una realitat estructural, un procés d'estabilització que s'ha creuat i un tercer factor, que és la Llei orgànica 1/2025. Este diagnòstic és important per ajudar-nos a crear un marc mental on situar-nos i així evitar simplificacions.

Perquè tot això mos porta a parlar del punt tercer de la moció, que per a mi sens dubte és el més delicat. I aquí natures hem de ser molt clars. No podem donar suport a mesures que pretenen garantir la continuïtat automàtica del personal interí o aturar cessaments per l'únic fet de tenir més antiguitat, perquè això sí que s'allunya del marc legal vigent. No es poden imposar solucions que facin impossible la cobertura

reglamentària de places ni es pot alterar el règim de selecció, provisió i cessament al marge dels principis d'igualtat, mèrit, capacitat i publicitat. Ara bé, això no vol dir menystenir el valor del coneixement acumulat; ben al contrari, l'experiència, l'arrelament, la llengua catalana i els sistemes propis són elements que tenen un valor real que hem de preservar.

I aquí entrem al punt quart de la moció, que natres mos hi abstindrem, perquè la Generalitat ha d'actuar allà on té competència i ha de defensar aquests elements allà on la competència sigui estatal. Aquest és el camí que dona resultats. Perquè això ens semblava..., per este motiu mos semblava encertat esmenar el text, ajustant-lo al marc competencial, i poder tenir una aplicació efectiva, però Junts no mos ha acceptat l'esmena que presentàvem.

I el mateix diem del cinquè punt, del que tampoc ens han acceptat l'esmena, i en aquest votarem en contra. Perquè malgrat que podem coincidir en el fons, en el sentit de que el diàleg amb el personal i amb les organitzacions representatives és realment imprescindible, també s'ha de fer dins de la mesa de negociació corresponent i amb la representació sindical que pertoqui. No cal inventar res de nou, sinó fer bé el que ja tenim.

I una altra cosa que vull remarcar és que el departament ja està fent passos en la bona direcció. S'estan revisant eines internes, ajustant criteris de gestió de borses, buscant fórmules per millorar la cobertura de baixes, i s'estan incrementant les dotacions estructurals. Per tant, no estem davant d'un relat buit, hi ha actuacions concretes per reforçar el servei i per donar resposta a les mancances detectades.

Sobre el sisè punt, l'esmenàvem perquè evidentment que cal retre comptes sobre la temporalitat, les vacants, los cessaments, les incorporacions i les necessitats del personal, però aquesta informació ha de ser agregada, ha de respectar la protecció de dades i ha de tenir una periodicitat raonable. Per això a natres mos semblava més adequat un informe anual que no pas trimestral, però en tot cas acceptem els sis mesos que hem pogut transaccionar.

Quant a l'esmena d'addició d'un setè punt, nosaltres ens hi posicionarem en contra, ja que en aquest cas la Llei 20/21 i l'estatut bàsic de l'empleat públic, que són un rang superior de llei sobre l'ordre, mos diuen que això no és aplicable, no?

I, en definitiva, pensem que el departament està afrontant una situació complexa amb responsabilitat i voluntat de millora. Transparència, sí; revisió de disfuncions, també; reconeixement del valor del personal, per descomptat, però també legalitat, marc competencial i una gestió seriosa que no prometi allò que no pot garantir. I aquest és, al nostre entendre, l'enfocament correcte per donar resposta a aquesta moció.

Gràcies.

El president

Ara és el torn perquè els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes puguin fixar la seva posició. En primer terme, per fer-ho, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat senyor Pere Lluís Huguet i Tous.

Pere Lluís Huguet Tous

Moltes gràcies, president. Bona tarda, conseller, diputats. També saludar els membres del sindicat Sicatp que ens acompanyen avui aquí en aquest debat. I, en primer lloc, doncs, agrair al diputat Isaac Padrós la presentació d'aquesta moció. Realment és un problema seriós que ens trobem, però també li he de dir que no és la solució, el contingut de la..., és molt més complex. La funció pública en tot l'Estat té greus problemes, sobretot arran de la llei d'estabilització.

I m'agradaria agrair-li també al diputat Padrós que al final hagi vingut a lo que diu el Partit Popular. Miri, a mi m'agrada molt llegir el diari de sessions... (*Veus de fons i rialles.*) No, ja poden riure, eh?, perquè... A mi no em fa cap gràcia, això, «en sèrio». Això no fa cap gràcia. Mirin, quan es va tramitar la Llei 20/2021 al Congrés dels Diputats, el Partit Popular els va advertir que passaria tot això a vostès, exactament a vostès. I sap què van fer vostès a les esmenes del Partit Popular que deien precisament que l'efecte seria el contrari? Ho diu l'exposició de motius de la seva moció –ho diu l'exposició de motius de la seva moció–, que l'efecte de la llei seria el contrari. Això es va defensar pel Partit Popular amb les esmenes. Sap què van fer vostès? Votar en contra –votar en contra. (*Alguns aplaudiments.*) I van recolzar el Partit Socialistes i van votar a favor del text de la llei. I ara ens diuen que la llei

produeix l'efecte contrari. Clar, els hi vam advertir, els hi vam dir. Llegeixin el diari de sessions del Congrés, és molt interessant.

I, escoltin, la solució és molt més complexa que lo que inclou la seva moció. La Llei 20/2021 és un nyap, és un nyap que es va fer, com sempre, com és habitual, sense consens i sense acceptar cap esmena..., no es va acceptar cap esmena del Partit Popular, que precisament preveien que passaria això. Miri, una nefasta gestió del ministre Óscar López i una sentència del TJUE, d'abril del 2026, que complica tot el sistema. A més, una última sentència del Tribunal Suprem, que, a més, parla de com es té de fer.

Escolti'm, hem que buscar una solució. Efectivament, no podem prescindir del coneixement de la gent que ha estat treballant anys en interinatge a l'Administració de justícia o en qualsevol administració. Hem de buscar una solució, però no és aquesta. La solució, com diu la sentència del Suprem, és buscar els principis constitucionals d'igualtat, mèrit i capacitat i traspassar-los perquè els interins puguin tindre una solució. I aquesta és la solució, la que proposa el Partit Popular i la que va proposar el Partit Popular.

Per tant, recolzarem una part de la moció, en una altra ens abstindrem, perquè creiem que no és la solució, però sí que li volem agrair entomar aquest problema seriós que hi ha a la nostra Administració de justícia.

I, efectivament, a la nostra Administració de justícia, doncs, encara es veu més agreujat per la situació en què ens trobem. I avui, a més, ja que està aquí el conseller, vull dir..., fa poques hores ha sortit la notícia de que el Consejo General del Poder Judicial ha protestat perquè el senyor Bolaños acaba de denegar l'autorització per a la pròrroga de seixanta-dos jutges de reforç. Espero que no hi siguin els de Barcelona als jutjats del penal –espero que no hi siguin. Però aquesta és la situació que ens trobem a l'Administració amb el personal de l'Administració de justícia.

A mi m'agradaria, sincerament, que el criteri que ha utilitzat el Partit Socialistes per incrementar un cent sis per cent el personal dels consolats aquest any per tramitar ràpidament la llei de nets l'utilitzéssim a l'Administració de justícia. Que també incrementéssim en un cent sis per cent el nombre de funcionaris de l'Administració de justícia.

Perquè, escoltin, com ha dit aquest dematí el president, no tenim por a perdre eleccions; cap por tenim, el Partit Popular, a perdre eleccions. Perquè, escoltin, les últimes..., Galícia, Extremadura, Aragó, Castella i Lleó, Andalusia i les del 23 les va guanyar en aquest país el Partit Popular. Potser els que tenen por de perdre unes eleccions i de governar en contra de la majoria del Congrés dels Diputats són vostès, el Partit Socialistes.

Moltíssimes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Bé; gràcies, president. Buenas tardes, señoras y señores diputados, señor *conseller* Espadaler. En esta moción se abordan los efectos de los procesos de estabilización del personal en la Administración de justicia de Cataluña. Lo primero que conviene recordar, porque parece que algunas veces unos lo olvidan, es que en España el acceso a la función pública se rige por los principios de igualdad, mérito y capacidad, como prevén la Constitución española y el estatuto básico del empleado público, y se hace a través de procesos selectivos de oposición y de concurso-oposición.

Este sistema es una garantía tanto para la Administración como para los candidatos a una plaza pública: para la Administración, porque garantiza la neutralidad política y la selección de los candidatos mejor preparados a través de pruebas objetivas e iguales para todos, y para los candidatos, porque pueden acceder a una plaza pública confiando en su esfuerzo y en sus méritos, sin importar ni su condición social o económica ni sus apellidos. Bueno, salvo que te apellides «Sánchez Pérez-Castejón», como el hermano de P. S. (*alguns aplaudiments*), en cuyo caso ni oposiciones ni gaitas, ¿eh?, te dan la plaza directamente, aunque no sepas ni siquiera dónde está tu puesto de trabajo.

Dicho esto, en España tanto el Gobierno de la nación como el Gobierno de la Generalitat, pues, efectivamente, han abusado del empleo público temporal de una manera escandalosa e irresponsable, con tasas de temporalidad entre el treinta y el

treinta y cinco por ciento del empleo público. Por eso Europa obligó a reducir dicha tasa por debajo del ocho por ciento y en España se aprobó la Ley 20/21, de medidas urgentes para reducir la temporalidad del empleo público.

El Tribunal de Justicia de la Unión Europea y el Tribunal Supremo ya se han pronunciado sobre los procesos de estabilización derivados de dicha ley, y han recordado dos cosas muy importantes: por una parte, que no cabe convertir automáticamente en fijo a un empleado público por el mero hecho de haber sufrido abuso de temporalidad, y, por otro lado, que los interinos que hayan sufrido abuso de temporalidad, pues, pueden reclamar la indemnización y otras medidas reparadoras que estimen oportunas.

Y cabe preguntarse: ¿qué opciones les quedan a los funcionarios interinos que no han podido estabilizar y a los letrados de la Administración de justicia sustitutos, respecto de los cuales, por cierto, el Tribunal Supremo ha anulado la oferta pública de estabilización de noventa y seis plazas al estimar el recurso de asociaciones profesionales, como el Colegio Nacional de Letrados de la Administración de Justicia, al que pertenezco, como la Unión Progresista de Secretarios Judiciales? Y esta es la cuestión mollar, nuclear, de la moción, que pide un plan que garantice la continuidad del personal interino de larga duración que no ha estabilizado y de los letrados de la Administración de justicia sustitutos.

Desde VOX solo queremos recordarles a Junts y al *conseller* que cualquier plan, por más bien intencionado que sea, no puede establecer privilegios para nadie y ha de respetar los principios de igualdad, mérito y capacidad establecidos en nuestras leyes.

Por tanto, los afectados entendemos que tienen tres opciones: por una parte, participar en los procesos ordinarios de selección de acceso a los distintos cuerpos de la Administración de justicia, como, por cierto, hemos hecho los funcionarios de carrera y como están haciendo actualmente miles de opositores que tienen el mismo derecho a optar esas plazas que los funcionarios interinos y los sustitutos; reclamar a la Administración las oportunas indemnizaciones, estas medidas pertinentes, como hemos dicho, pero sin que en ningún caso exista derecho a la fijeza de la plaza

o a la consolidación automática de la misma, y continuar siendo nombrados como sustitutos o interinos cuando proceda.

Y aquí sí es necesario decir, en línea de lo que apuntaba Esquerra Republicana con esa enmienda que supone la añadidura de un nuevo punto séptimo a la moción, que el nombramiento de los interinos, señor *conseller*, ha de hacerse, tiene que hacerse siempre con seguridad jurídica y contando con la antigüedad y con la experiencia de los interinos. Porque la Generalitat en muchas ocasiones está cesando a los funcionarios más antiguos y nombrando a los más recientes, de la bolsa, seguramente por cuestiones económicas, pero dejando desamparados a miles de trabajadores con más antigüedad y con más experiencia. Nosotros apoyamos que el cese, en su caso, de producirse, ha de comenzar, en primer lugar, por aquellos interinos que hayan sido nombrados en fecha más reciente.

Per acabar, em vull referir al punt quart de la moció, sobre quin paper ha de tenir el català als processos de selecció del personal de l'Administració de justícia a Catalunya. I des de VOX hem de dir que mai permetrem que la nostra estimada llengua catalana, doncs, sigui un instrument per trencar la igualtat que tots els espanyols tenen garantida en l'accés a la funció pública a tot el territori nacional. (*Alguns aplaudiments.*) El català pot ser un mèrit proporcional –de fet, alguns el tenim reconegut–, però mai ha de ser un requisit exclouent.

Moltíssimes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades, representants del sindicat Sicatp, del Sindicat Català de Treballadors Públics, avui estem debatent aquesta moció presentada pel diputat Isaac Padrós, a qui volem agrair la seva presentació. Aquest sindicat, que ha realitzat la major part o jo diria que la pràctica totalitat de reivindicacions que s'han traslladat a través de la moció..., ja l'hem debatut en

diferents ocasions; de fet, el propi sindicat ha pogut comparèixer a la Comissió de Justícia i Qualitat Democràtica d'aquest Parlament.

I entenem que és necessari trobar solucions, i ho portem dient ja des de fa mesos, i avui estem aquí debatent un altre cop una moció perquè la situació no s'ha solucionat. I, de fet, hi han moltes persones que fa molt de temps que estan treballant a l'Administració de justícia que estan en una situació absolutament delicada. I aquí, conseller, calen solucions, i també per part del ministre de Justícia del Gobierno.

Perquè tenim una situació que s'ha de poder garantir i solucionar. Necessitem una ampliació de jutges, jutgesses i fiscals, i de la mateixa manera necessitem una ampliació real i efectiva de places de treballadors de l'Administració de justícia i de lletrats de l'Administració de justícia. I és en aquest sentit en el que nosaltres plantejem que, tot i haver arribat a un acord per a l'ampliació de fins a 350 noves places de personal de l'Administració de justícia..., no és suficient i no dona com per garantir que l'Administració de justícia sigui un servei públic de primer ordre. I és en aquest sentit que què millor que trobar les solucions perquè aquelles persones treballadores que ja fa molt de temps, en molts dels casos, que s'hi dediquen i que tenen aquests coneixements..., es pugui fer i es pugui garantir una via per assentar la seva experiència al nostre sistema i al nostre model.

I és en aquest sentit que donem suport a la moció. Per un costat, entenem que és important presentar les dades públiques completes i desagregades sobre l'impacte real dels processos d'estabilització a l'Administració de justícia a Catalunya. És important tenir clar quin és el marc en el que ens hem mogut durant molt de temps, d'abús de la temporalitat, és a dir, que, a més, la situació que estan patint ara mateix aquests treballadors i treballadores ve després d'anys d'abús d'aquesta situació de temporalitat, amb la qual cosa hi ha d'haver una responsabilitat clara i efectiva per part de les administracions.

Després, efectivament, cal aprovar un pla de protecció i retenció del coneixement acumulat als jutjats catalans, amb mesures específiques per garantir la continuïtat del personal interí de llarga durada, dels professionals amb experiència i arrelament i dels lletrats i lletrades de l'Administració de justícia substituïts, evitant que es quedin fora d'aquesta situació. També cal garantir l'antiguitat, i que es tingui en compte.

I també s'han de prendre mesures per garantir el català, i que també, efectivament, puguem caminar cap a un model on en realitat el català pugui acabar sent un requisit real i efectiu per poder treballar a l'Administració de justícia a Catalunya.

Llavors, en aquest sentit, simplement, un cop més, plantejar que donarem ple suport en aquesta moció i que també donem suport al treball i a la lluita que estan duent a terme aquests sindicats i d'altres per millorar la situació dels treballadors de la justícia interins i els lletrats i lletrades de l'Administració de justícia substituïts i, efectivament, també la resta de sindicats per al conjunt dels treballadors i treballadores del sistema d'administració i justícia, que necessita que, tal com hem aprovat en aquest Parlament, caminem cap a un pacte efectiu i real per garantir que l'Administració de justícia sigui un servei públic de primer ordre, cosa que, lamentablement, a dia d'avui encara no hem aconseguit que sigui.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer i Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; gràcies, president. Bona tarda a totes i a tots de nou. Bona tarda, conseller. I bona tarda als treballadors i treballadores mobilitzats i en lluita de l'àmbit de l'Administració de justícia. Agrair-los de nou que siguin aquí i agrair-los la paciència per, de forma reiterada, anar traslladant als grups parlamentaris i al Parlament que hi ha una problemàtica damunt la taula i que no s'ha resolt, i que hem pogut discutir en successives comissions, hem pogut discutir en successives compareixences i ara estem discutint aquí al Parlament. També agrair al diputat Padrós i a Junts que hagin portat aquest debat aquí.

I demanar-los disculpes, tot i que no sigui responsabilitat nostra, perquè això no s'hagi resolt encara. Perquè el que a nosaltres ens sembla que és una evidència és que no es pot culpar els treballadors i treballadores d'un problema de l'Administració. I l'abús de temporalitat, la falta d'oposicions durant molts anys, la falta de solucions en tots els àmbits de l'Administració no són una responsabilitat dels treballadors i

treballadores de l'Administració. És una responsabilitat del Govern i, en aquest cas, és la seva responsabilitat, conseller. No l'ha creat vostè concretament, diria que no, perquè..., com a mínim en aquesta etapa de govern, en tot cas, però és una responsabilitat dels successius governs i és una responsabilitat per a la qual s'han de trobar solucions.

I em sembla, com deia la portaveu del PSC, que fer-ho darrere..., o amagar-se rere aquesta pàtina de legalitat, marc competencial i gestió seriosa, no és seriós quan no s'ha actuat amb legalitat dins el marc competencial i amb gestió seriosa fins ara, en tants i tants àmbits de l'Administració i concretament en l'àmbit de l'abús de temporalitat. Perquè si anem a la legalitat, anem a la jurisprudència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, que és clara i nítida i parla de l'abús de temporalitat i parla de com s'ha d'actuar davant l'abús de temporalitat. I, per tant, veiem si les lleis en clau d'estat i si les lleis en clau catalana respecten aquestes sentències. A nosaltres ens sembla que no. A nosaltres ens sembla que el que planteja la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea respecte a l'abús de temporalitat és nítid i és clar. I els processos que vostès han tirat endavant no respecten aquesta sentència. Per tant, si parlem de legalitat i de marcs i de rigor, parlem del tot.

Dit això, compartim absolutament..., bé, votarem a favor de tota la moció. Compartim absolutament que l'Administració de justícia a Catalunya afronta moments de transformació profunda i que això genera preocupació entre els professionals. Compartim també que s'ha de transformar l'Administració de justícia; és a dir, és un desastre el funcionament del jutjat. I això ho diu qualsevol advocat o advocada, ho diu el personal de l'Administració, i calen canvis i transformacions. Calen novetats legals. S'aprova una nova llei, d'acord, però s'ha d'aplicar de tal manera que millori la situació, i s'ha d'aplicar de tal manera que pel camí no perdem bous i esquelles.

Davant d'aquesta situació, si hi ha uns treballadors i treballadores que han patit abús de temporalitat, que de forma reiterada han denunciat que hi ha una situació concreta que cal resoldre, no cal fer altra cosa que buscar solucions. Ni tan fàcil ni tan difícil com això. I el que és evident és que no s'han trobat aquestes solucions.

A nosaltres ens sembla que és evident –i pensem, conseller, que vostè també ho compartirà– que cal preservar el coneixement actual, que cal preservar l'experiència, que cal preservar l'arrelament, que un dels principals hàndicaps dins de l'Administració de justícia és la qüestió de la llengua catalana i, per tant, si una sèrie de treballadors i treballadores amb una experiència i una antiguitat poden ajudar a preservar-ho, és important mantenir-los. I cal també apostar perquè la qüestió territorial tingui un pes. És a dir, és obvi que l'Administració de justícia forma part d'una estructura estatal, malgrat que nosaltres no ho volem o malgrat que no ens agradi. Però cal buscar solucions aquí, perquè, si no, encara estarem empitjorant molt més no només la qüestió d'experiència, sinó una qüestió tan fonamental com és la llengua.

Per tant, a nosaltres ens sembla que cal buscar solucions. Cal buscar-les de forma immediata. Ens sembla que el Govern no ho ha fet bé. Els successius i els anteriors tampoc, però el seu tampoc. Per tant, l'emplacem i pensem que aquesta moció pot ser una oportunitat perquè s'hi posin, perquè s'hi posin de debò i busquin solucions reals.

I, en definitiva, el que està demanant aquesta moció, el que estan demanant els sindicats i el que estan demanant els treballadors i treballadores és dades, és transparència, és diàleg, és poder parlar amb els sindicats de com es resolen aquestes qüestions i poder trobar les solucions necessàries no només per a aquests treballadors i treballadores, sinó també per millorar i per fer avançar el sistema de justícia, que crec que és una qüestió que ens competeix a totes i a tots.

Gràcies.

El president

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

El procés d'estabilització de la justícia havia de servir per corregir l'abús de temporalitat de l'Estat que ha mantingut reiteradament. Tal com s'està aplicant, es corre el risc de provocar un greu perjudici de substituir professionals amb experiència

arrelats al país i coneixedors de la tasca que es desenvolupa als nostres jutjats per funcionaris provinents de l'Estat que molts d'ells ni coneixen la llengua ni el dret civil català.

Per a Aliança Catalana, la justícia no és una qüestió administrativa, és l'estructura del bon funcionament del país. Per això, defensem preservar el coneixement acumulat, la memòria institucional i l'arrelament territorial dels treballadors que durant anys han mantingut i sostingut el funcionament dels jutjats catalans.

També denunciem que el Govern de la Generalitat ha actuat amb submissió davant les decisions imposades per Madrid, sense defensar els interessos dels professionals catalans ni dels drets dels ciutadans. La doctrina del Tribunal de Justícia de la Unió Europea diu: «Cal sancionar l'abús de la temporalitat.» Si el dret europeu ofereix més garanties als treballadors públics que la interpretació restrictiva de l'Estat espanyol, la Generalitat té l'obligació d'esgotar totes les vies jurídiques i defensar-los.

I per a nosaltres, per a Aliança Catalana, és irrenunciable la llengua catalana. El català és el nervi de la nació i també ha de ser la llengua habitual de l'Administració de justícia. No podem acceptar que la substitució de personal interí acabi reduint encara més la presència del català als jutjats. Exigim que el domini de la nostra llengua i el coneixement del dret civil català siguin requisits imprescindibles per ocupar places als jutjats de Catalunya.

Reclamem transparència i exigim dades públiques sobre l'impacte dels processos d'estabilització, una auditoria independent dels seus efectes i compareixences periòdiques del Govern perquè doni explicacions davant d'aquest Parlament. Reclamem la justícia al servei de Catalunya amb professionals arrelats al territori, respectuosa amb els drets laborals, compromesa amb la llengua catalana i lliure de despersonalització que imposa la dependència de l'Estat.

Aliança Catalana donarem suport a totes aquelles iniciatives que protegeixin els treballadors arrelats, que garanteixin el català als jutjats i que reforcin l'Administració de justícia veritablement al servei de la nació catalana.

Moltes gràcies.

El president

I, finalment, per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Isaac Padrós i Suárez.

Isaac Padrós i Suarez

Gràcies, president. En primer lloc, gràcies a tots els grups que ens donaran suport.

Senyor Huguet, i sé que no han presentat esmenes, però amb tot el respecte no cal que ens agraeixi res. Junts per Catalunya tenim criteri propi i sabem quan, on i per què hem de donar suport a una mesura o no. De fet, li recordo que la política és dinàmica, no és estàtica. *(Remor de veus.)*

Diputades Balsera i Ferré, gràcies per les esmenes presentades. Junts per Catalunya acceptem de bon grat l'esmena d'Esquerra d'aquest nou punt 7. I pel que fa a les esmenes del PSC i Units per Avançar, rebutgem les esmenes 1 i 2 i com bé saben hem transaccionat l'esmena 3, que fa referència al punt 6. L'hem transaccionat amb bona entesa i predisposició. De fet, hem canviat «trimestral» per «semestral». La resta del text no l'hem acceptat de cap manera, donat que debilita el control parlamentari altra vegada, senyors del PSC. A grans trets, son tres esmenes orientades a buidar d'efectes pràctics la moció. Per tant, no, gràcies.

I, de fet, diputada Ferré, vostè ha dit que votarà en contra d'alterar l'ordre de cessament *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)*, però això és exactament –acabo, president– el que veritablement està fent el departament: alterar l'ordre. I l'ordre en vigor és que cessa primer el que és nou i el que està fent és fer cessar el més antic i, en molts casos, fins i tot de forma arbitrària. Però si en té dubtes, li proposo que parli no només amb el conseller, sinó amb la senyora Yolanda Aguilar, i si no hi vol parlar, demà al dematí llegeixin la premsa.

Diputats, aquests mesos, treballant colze a colze amb els companys i amb els professionals de l'Administració de justícia interins, he copsat quelcom que molts de vostès no transmeten i, amb aquests dos anys que porto aquí d'experiència, crec que no arribaran a transmetre mai. Em refereixo al compromís amb el què fan, com ho fan i per qui ho fan. Gràcies, companys de Sicatp Justícia, pel vostre compromís

amb l'arrelament amb el català, amb el servei públic, amb la justícia i amb Catalunya. La vostra manera de fer país és la mateixa manera de fer país de Junts per Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el vint-i-unè punt de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política industrial

302-00272/15

El vintè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política industrial. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i, per exposar-la, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Bé; moltes gràcies, president. Veig que no hi ha el conseller Sàmper. A veure si s'hi afegeix o no. Mirin, Catalunya pateix una desindustrialització i aquest Govern no té ni eines ni recursos i a vegades penso que ni voluntat de solucionar-ho. I la situació és greu, perquè estem perdent pes industrial. De fet, estem en el mínim sobre el PIB des del 2009, des de la crisi del 2009: el 18,2 per cent. L'atur torna a pujar per sobre del deu per cent. Havíem arribat al vuit per cent. Estem per sobre, pitjor ja que a Grècia. Els EROs s'han incrementat en aquest primer trimestre en un cinquanta-tres per cent. Que jo sàpiga, és la pitjor situació des del 2009, si exceptuem la covid. I la resposta del Govern, quina és? Doncs, cofoisme i triomfalisme. I ho hem vist aquest matí amb el president Illa. Ho va fer el dia de la memòria de la cambra, dient que l'economia catalana va bé. Va bé? Els salaris més baixos d'Europa, l'atur dels més elevats d'Europa, amb el mínim pes industrial, el cost de la vida pels núvols, i els sembla que l'economia catalana va bé? Deu ser per al Govern i potser els seus..., els que li donen suport.

Però, mirin, el més trist és que el tripartit fa veure que tenen eines i recursos per fer front a aquesta desindustrialització, però és mentida. I els únics que fem propostes per destinar més recursos per fer front a l'onada dels EROs, amb esmenes als pressupostos o ara amb aquesta moció, som Junts per Catalunya. I també demanem les plenes competències –en això ens ajuda Esquerra Republicana–, però on és el PSC? On seran els dinou diputats al Congrés del PSC si aconseguim portar la recuperació de les competències? Perquè, quan les van treure, ells hi van votar a favor, eh? Què faran ara?

I el Govern fa màrqueting polític signant un nou pacte nacional per a la indústria, fa quinze dies, sense Junts per Catalunya –ja vam dir que això de pacte nacional no ens sembla massa adequat. I, en definitiva, són anuncis. «Pluja de milions: 5.000 milions», quan en el pacte només n'hi han 4.463; acords amb patronals i sindicats, que ells mateixos diuen, reconeixen que no serà suficient, perquè saben que, en definitiva, ni hi ha els recursos ni les actuacions que calen per resoldre els problemes clau del sector industrial.

I aquest és un pacte continuista de l'anterior, que, en lloc d'incrementar el pes industrial, l'ha reduït a mínims des del 2010. Hem anat a pitjor. Hem perdut quatre anys; ara en perdrem cinc, si no fem canvis. I què li falta a aquest pacte nacional? Doncs, ambició, com a l'anterior. I, en aquest cas, no hi ha ni objectius quantificats ni indicadors de seguiment –abans almenys hi eren. Així no podrem valorar si anem bé o malament. En tot cas, el conseller Sàmper ens dirà que tergiversem les dades, però és que les dades no van bé, conseller, i nosaltres el que volem és liderar Europa, no Espanya, com a vegades diu vostè –qui l'ha vist i qui el veu–, sinó que volem liderar el sud d'Europa i, si pot ser, Europa sencera, en aquest sentit, perquè tenim potencial per fer-ho.

I aquesta moció va d'això, va de fixar objectius de reindustrialització, va de definir com es seguiran, amb quines accions, quins recursos, perquè al pacte nacional no hi són. I, donat que l'onada dels EROs se'ls ha escapat de les mans, aquesta moció també va de fer propostes per gestionar aquesta situació tan dura per a milers de famílies catalanes i assegurar els recursos per gestionar-ho.

Així, la moció té onze punts. Sis que intenten millorar el pacte nacional, abordant els aspectes clau per aconseguir la millora del creixement de la indústria, que és la manca de personal qualificat, és la burocràcia administrativa i és el cost de l'energia, i també definir quins són els sectors clau de la indústria catalana a mitjà i llarg termini i els plans específics per potenciar-los, així com també potenciar les empreses catalanes campiones. També hi ha cinc punts que fan referència, com deia, a la situació dels EROs, que passen per crear un fons econòmic i una taula de reindustrialització per ajudar les empreses a que superin aquestes situacions; també per recuperar les competències, òbviament, en la gestió dels EROs i preveure i anticipar-nos a futurs expedients.

I torno a fer una pregunta que ja he fet diverses vegades en aquest Parlament, però que ningú m'ha contestat, ni el Govern ni els grups que li donen suport: quants dels EROs anunciats fins ara els darrers mesos han pogut evitar? Han tingut eines per negociar amb les empreses? Han ofert alguna alternativa, com, per exemple, intentar que Ebro considerés adquirir Serra Soldadura? O poden comprar alguna empresa per vendre a algun altre grup industrial interessat, com ho podíem haver intentat amb International Paper? Fins i tot es podrien fer plans que la pròpia plantilla es quedi amb l'empresa, evidentment amb ajudes públiques, amb participació pública.

I acabo ja, president. Sense competències ni recursos no es poden fer les polítiques adequades per reindustrialitzar. Per això Junts encara som independentistes, encara treballem per tornar a tenir una nova oportunitat com la del 2017 –aquest cop fer-ho millor, òbviament. Però, mentre això no arriba, mentre Esquerra Republicana no recuperi l'independentisme actiu i mentre una part de l'independentisme defensi postulats d'extrema dreta, nosaltres seguirem actuant per aconseguir el màxim de competències i de recursos. I per això seguim defenent el concert econòmic, que ens sembla que és l'únic que ens ho pot permetre.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Hi ha cinc grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I en primer terme, per defensar les del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señor presidente. Señor Sàmper... Señor Canadell, se me hace muy difícil contestarle a usted, y no al consejero, después de las explicaciones y respuestas que impartió en su interpelación, porque, con ese triunfalismo, parece que Cataluña estamos en el *top one* de la aceleración, i realmente estamos en el *top one* de la desaceleración.

Pero, mire, esta moción realmente desprende dos cuestiones que para mí son preocupantes, que son la hipocresía y la irresponsabilidad. Y digo que son ustedes hipócritas e irresponsables porque hacen un análisis de la situación más que compleja de la industria catalana, que incluso podemos compartir, pero es que el resultado de ese propio análisis es el fruto de sus políticas industriales, y ahí, evidentemente, de la irresponsabilidad. Irresponsables, porque apoyan la agenda 2030, el pacto verde europeo, el acuerdo de París, el mercado de emisiones, las restricciones climáticas, las imposiciones de género, la legislación laboral actual, la excesiva burocracia, la fiscalidad que pactaron con los señores de Comunes; en definitiva, lo que viene a ser el pacto nacional por la industria. Apoyan sin fisuras todo ese marco jurídico y laboral que nos lleva a esta situación. Un pacto que ahora se nos presenta..., usted dice que no, no se suma al PSC, pero es la continuidad del pacto que ustedes pactaron hace cinco años; un pacto que ha sido completamente letal y lesivo para nuestra industria.

Y, mire, datos muy rápidos, de esos que le gustan a la izquierda: 2021, PIB: 18,7; 2025, después de carbonizar, de quemar 3.270 millones de euros, el resultado ha sido 18,3. Ustedes han quemado dinero público ¿para qué?, ¿para seguir extorsionando a la empresa, la industria y el tejido productivo de nuestra región? Ese es el resultado, señor Sàmper, y ese es el resultado (*aplaudiments*) de la izquierda. Pues, bien, ahora insisten que la solución para mejorar es incidir aún más en ese pacto. Todas esas medidas de recuperación de la industria, de recuperar nuestro tejido productivo y esas medidas que han presentado, son a través de ese pacto nacional por la industria. Luego, evidentemente, ¿habrá solución? Ya saben ustedes que no. Y, además, ¿sabe por qué? Porque todas estas medidas, aparte de que son lesivas para nuestra región..., alguno tendrá que responder, y no únicamente

políticamente. Espero y deseo que todos aquellos burócratas que ustedes apoyan en Bruselas, en el Congreso de los Diputados, de la mano del Partido Socialista y de Sumar, restar y alguno que queda por aquí, tendrán que responder, y lo espero y deseo, ante los tribunales, porque es una auténtica salvajada lo que están haciendo, enviando a miles de personas en la calle, que estamos viviendo todos los días (*aplaudiments*) EREs en Cataluña.

Ejemplo muy claro, en Europa, de ese consenso progre que está aplicando ustedes aquí: Volkswagen, hace dos días, anuncia lo siguiente: «Cien mil personas a la calle y cerrar cuatro fábricas en Europa.» ¡En Europa!, que teníamos el mejor sistema de automoción, el mejor motor Diesel, el que menos consumía, el que mejor podía competir. ¿Y ahora aspiramos a qué? A copiar una batería china, que hay que ir enchufándolo cada trescientos kilómetros. Es que la regresión que ustedes aportan a este país es impresionante. Y ahí siempre está Junts, siempre está Convergència, y ahí pueden poner el nombre que quieran. Sin que se me ofenda el señor Rull, pero ahí también está Convergència i Unió. Sí, el de las sedes, el que tuvo que cerrar por embargo las sedes. Ahora se van ustedes por ahí, no sabemos bien bien adónde, a hacer algún tipo de discurso y algún tipo de reconocimiento a algún *molt* honorable, que resulta que ni era *molt* ni era honorable. Pero, en fin, ahí estamos.

Pero es que, mire, no hace falta irse a dos mil kilómetros de distancia. Ahora mismo el resultado en Cataluña: 136 personas que se van a la calle en Dow Chemical. ¿Por qué? Porque aplican ese grado de descarbonización. Y luego viene el señor de Junts y dice: «Bueno, no se preocupe. Mire, ¿sabe qué? Que vamos a buscar soluciones a través del pacto nacional por la industria, vamos a presentar medidas, pero siempre y cuando, claro, incidan en la descarbonización.» Entonces, claro, a uno se le presenta y dice lo siguiente: o ustedes no se enteran o no se quieren enterar o precisamente lo que presentan son medidas *fake*, medidas hipócritas, que lo que hacen es dar la mano a los trabajadores, pero empujarlos con la otra. Ese es el resultado que ustedes aplican aquí. (*Applaudiments*.) Y le puedo citar muchos en el poco tiempo que tengo, ¿eh? –muchos–: Nestlé, Capgemini, Majorel, International Paper, Vox, RDM... En fin, muchísimas.

Pero un dato, que a ver si me da el señor Albert con el puño y me lo rebate. Fíjese, en este primer cuatrimestre hay un treinta y seis por ciento más de EREs que en el cuatrimestre del año anterior. Ese es el resultado de las políticas de la izquierda y de la extrema izquierda. Por lo tanto, hablamos de tres mil personas –y acabo, señor presidente– que han pasado de cotizar, de contribuir, de llevar una nómina a final de mes, de mantener los servicios públicos a, en el mejor de los casos, poder depender de un subsidio. Ese es su modelo, el de la miseria, el de la pobreza y el de incidir en las políticas de extrema izquierda.

Por tanto, ante eso, yo solo voy a decir una cosa –y acabo, señor presidente–, y es que la única solución es deslocalizarlos a todos ustedes.

Muchas gracias.

El president

Senyor diputat, li faig una petita correcció amb relació al temps verbal: el president Jordi Pujol no era molt honorable; és molt honorable. (*Aplaudiments.*)

En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Francesc Jesús Becerra Ramírez.

Francesc Jesús Becerra Ramírez

Gràcies, president. Conseller Miquel Sàmper, diputades i diputats... Faig una prèvia. Senyor Javier Ramírez, ha de llegir més, i l'hi dic sincerament. Vostè no pot agafar i dir que, perquè la indústria ha igualat el percentatge de fa uns anys, tot és dolent. I tampoc no pot venir a dir que a les empreses el motiu dels EREs sigui la descarbonització. Pregunti i trobi una empresa –una, una– en què sigui això veritat. Perquè la descarbonització és un fet de cost econòmic –cost econòmic– per a les empreses, i totes les empreses veuen molt viable, perquè és en termes de cost econòmic, aplicar la descarbonització. Aplicar-la els fa més eficients, els fa més competitius. Per tant, busqui vostè una empresa i no creï l'alarmisme.

I, senyor Canadell, això és lo que fomenta des de la negativitat de que tot lo que vostè..., no vingui de la seva mà com a proposta, tot és negatiu. I vostè planteja una visió negativa. Doncs, després ve l'extrema dreta, i ja ho ha vist aquí: tot és

alarmisme, tot va fatal i tot va..., això. Aquest missatge crec que no atrau la indústria i és inclús negatiu per al país. (*Aplaudiments.*) Crec que hauria de rectificar-ho.

I, quant a la moció, aviam, vostè ja ho sap: fa poc temps, al febrer, es va aprovar pel comitè d'empresa..., el Consell Català d'Empresa, amb la comissió executiva, etcètera, va fer l'aprovació del pacte nacional. Amb aquesta aprovació del pacte nacional, fa pocs dies –quinze dies escassos– es va fer la signatura formal i pública. Per tant, és un pacte recent; un pacte recent, que ha estat després un procés participatiu, un procés d'elaboració exigent. Hi han participat institucions i entitats de tota la vessant del país, inclús convidats els diferents grups parlamentaris. I, per tant, és un pacte que comença ara la seva aplicació, és nou. I vostè, clar, ve aquí a dir que aquest pacte no serveix, i aquest missatge ja l'hi he sentit dir també en diferents visites a diferents empreses que està fent vostè.

Llavors, jo crec que aquesta visió, si us plau... Jo li he portat aquí el pacte. (*L'orador el mostra.*) Jo crec que n'hauríem de fer una lectura. Si vol, en això dels indicadors que vostè diu que no existeixen, ja li puc explicar la metodologia que segueix, perquè és realment... Els indicadors existeixen; hi han vint-i-dos ítems, estan diferenciats en les tres missions i objectius clars que persegueix el pacte. I, per tant, no pot venir aquí a dir que no existeix.

Encara i així, a la moció, nosaltres i diferents grups –un total de cinc grups parlamentaris– hem presentat diferents esmenes. Nosaltres n'hi hem presentat quatre. En les esmenes que li hem presentat i en tots els punts que vostè detalla, ja l'hi dic, li he fet aquest punt crític, però hi han molts punts que els hi votarem a favor. Per exemple, en els punts primer i segon, en això dels ítems, no hi estem d'acord, vull dir, hi votarem en contra. Però, per exemple, sí que votarem a favor quant als EROs. Clar que cal mantenir mecanismes, cal ficar mecanismes perquè pugui la Generalitat actuar. I té tota la raó i, si així ho demana, no hi ha cap problema en donar compte a la Comissió d'Empresa i Treball de forma semestral, i li agraiem que hagi acceptat l'esmena que li vam presentar.

Sectors estratègics..., també es pot incloure, eh? Nosaltres, també, en els punts 5, 6, 7, li votarem a favor; en el punt 8 també. Li donem les gràcies també, perquè s'han arreglat bastant –bastant– diferents aspectes, a raó de les esmenes que ha acceptat

amb Esquerra. Llavors, això també ha afavorit que nosaltres també li puguem acceptar diversos punts. I, per tant, en general, excepte la crítica que li he fet en els punts primer i segon, i en algun altre que no li podrem votar a favor per aquesta visió negativa que té, la resta ho compartim. I entenem que hem de canviar el missatge: hem de ser positius, hem d'intentar aglutinar el sector industrial i econòmic de Catalunya i crec que Catalunya té molt de potencial i així ho descobrirem els següents anys que vindran.

I gràcies.

El president

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, avui el grup de Junts planteja una moció per a la indústria que el Grup Popular, en línies generals, hi donarà suport, perquè al final el Grup Popular sempre ha defensat la indústria. Fa uns mesos vam presentar una interpel·lació i una moció en la qual li reclamaven al Govern que es generés un marc competitiu per a la indústria. I nosaltres el que volem és que hi hagi una política industrial centrada en el creixement, en la competitivitat i en la confiança en l'empresa. Perquè a Catalunya les condicions que té el Govern en el marc que està establint no són favorables a la indústria. I és cert que tenim un pacte per a la indústria que s'acaba d'aprovar i que veritablement recull una sèrie de propostes, fa unes anàlisis i destina uns recursos. Des d'aquesta visió, nosaltres compartim aquest pacte, però creiem que és absolutament insuficient, perquè el Govern, amb el pacte, considera que ja és tota l'acció política que ha de portar a terme i nosaltres li reclamem política industrial. I ho vam fer amb aquella emoció en la qual li dèiem que introduís tots els factors de competitivitat que necessita la indústria, i també tots els factors perquè la indústria tingui autonomia estratègica. I això és vital. I el Govern entenem que no ho està fent en la mesura que caldria fer-ho. I després les conseqüències s'estan pagant amb les deslocalitzacions i tancament de les indústries que s'estan produint darrerament.

El Grup de Junts i també Esquerra i tots els grups, naturalment, des de la Comissió d'Empresa estem rebent moltes indústries que estan tancant o s'estan deslocalitzant, i molts d'ells diuen: «Hem d'actuar.» Per descomptat. Però és que s'ha d'actuar abans. Lo que hem de generar és un marc perquè les indústries no vulguin marxar de Catalunya; un marc adequat i idoni de competitivitat a Catalunya que impedeixi que s'hagin de tancar les indústries. Perquè aquí es parla i es diu que s'ha d'actuar per impedir els zeros i uns amb el certificat anterior, que..., no, és que això ja és arribar tard. Hem d'impedir que prenguin la decisió. I això és la política industrial que no fa el Govern i que hauria de fer.

I jo li diré tres coses molt necessàries. Marc de competitivitat: abaixar impostos, senyor conseller. Som la comunitat menys competitiva, tenim els impostos més elevats. Moltes comunitats i molts països han entès que abaixar impostos no és recaptar menys; abaixar impostos és tenir més activitat econòmica, i es recapta més fruit d'aquesta activitat econòmica. I aquesta és la clau. I vostès, amb aquesta obsessió ideològica que tenen de pressionar i pressionar i asfixiar tothom, això no té fruits positius. I nosaltres l'hi tornem a reclamar: replantegi això. Perquè hi han uns altres llocs on hi ha més capacitat competitiva, perquè no tenen aquests costos.

Un altre impost que està en silenci, però que és un gran impost, és el grau de burocràcia. És difícil trobar un lloc a Espanya on sigui més difícil gestionar permisos, ampliacions d'indústria, generar qualsevol tipus d'activitat, que a Catalunya. I això és una qüestió que el Govern està abordant, però que no ho fa amb la celeritat que caldria. I no és només reduir tràmits, és eliminar traves, eliminar burocràcia, eliminar càrregues. I si això no es fa, la llosa sobre la indústria és tan alta que dificulta molt la viabilitat de moltes indústries.

I, per descomptat, hem de donar tot el suport a aquelles empreses que prenen la decisió de marxar o de deslocalitzar-se. I nosaltres, amb la llei de pressupostos hem presentat un pla, un fons de reindustrialització, en què li diem que tingui recursos perquè aquelles plantes que realment siguin viables, i si aquella empresa se'n va, la Generalitat tingui la capacitat d'actuar amb recursos i afavorir que hi hagin uns altres inversors que puguin entrar en aquestes empreses. Per tant, aquesta és una qüestió que crec que el Govern de la Generalitat ha de fer i que s'ha de promoure.

Nosaltres hem presentat dos esmenes. Una per rebaixar impostos. I, per tant, l'han acceptada i hi estem d'acord. I una altra per a un element molt important que no em dona temps d'explicar amb claredat, que és l'energia. No ens han acceptat que es mantinguin les centrals nuclears i, sobretot, que hi hagi una energia competitiva. El binomi energia-indústria van junts, perquè sense una energia amb un bon cost i amb una energia garantida, amb un subministrament suficient perquè les indústries tinguin capacitat d'invertir, no anirem enlloc. I nosaltres sempre li hem reclamat que mantingui les centrals nuclears, que com a mínim treballi perquè això sigui, perquè avui en dia el seixanta per cent de l'energia prové de les centrals nuclears, i que acceleri també, per descomptat, totes les renovables, perquè, escolti'm, estem a un grau molt baix.

Per tant, donarem suport a la majoria dels punts, amb la voluntat de que es millori, com a mínim, tota la política industrial a Catalunya.

El president

Per defensar l'esmena presentada pel Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Fa dotze anys, el conseller Felip Puig, de l'antiga Convergència, va reunir dos mil empresaris i va prometre que lluitaria perquè la indústria arribés al vint-i-cinc per cent del PIB. La realitat, una dècada després, és que no només no hem pujat, sinó que hem baixat fins al disset per cent.

Després d'haver governat el país i haver disposat de les eines i recursos que els haguessin permès millorar la situació del teixit industrial, i de no haver-se'n sortit, emergeixen des de la bancada de l'oposició per fer-nos avinent una nova declaració d'intencions. Tres pactes han signat, el del 2017, el del 2022 i el d'enguany. Cada cop amb més milions: 1.800, 3.000, 4.500 milions d'euros. I el resultat és que la indústria cada cop té un pes menor. Però vostès, que han set partícips del problema, tenen la solució: una taula nova, un pla nou i un programa de campions nou. Demanar, l'any 2026, que es posin objectius mesurables a un pacte que ja han reeditat tres cops és reconèixer que els milions d'euros que s'han gastat fins a dia

d'avui no han servit per a res. Des de l'oposició vindiquen política industrial, però quan governen l'única política que despleguen és la de la viu-viu.

Demanen un fons de 50 milions per evitar que les empreses ajustin plantilla. No prou contents d'haver fomentat la societat de subsidis que tan mal ha fet al país, ara pretenen exportar el mateix model al món empresarial. Un error. Ho diu l'economia i ho diuen els fets: dedicar diners públics a empreses que ja no són viables no soluciona res, allarga l'agonia; l'empresa acaba caient igual, més tard i pitjor, arrossegant més gent i deixant tothom més endeutat. El teixit empresarial no pot sobreviure a cop de talonari públic i els treballadors no poden navegar en la incertesa que ens proposen.

L'Administració ha d'ajudar les empreses a néixer, a créixer, a consolidar-se, a mantenir-se, però no pot sedar-les ni obligar-les a viure a costa dels contribuents quan ja no bateguen. L'herència dels darrers governs dels que vostès han format part és la precarietat. Els enginyers, els químics, els metges se'n van, no volen ser cambrers ni repartidors de pizza. Han set incapaços de generar oportunitats laborals a l'alçada de la formació, estudis i talent del nostre jovent. Demanen un pla d'acció per contenir l'impacte en el mercat laboral de la intel·ligència artificial i exigeixen enllestir-lo en sis mesos. Saben quina evolució haurà tingut la IA en sis mesos? La intel·ligència artificial és de fulla caduca, no de fulla perenne. Quan tinguin el pla escrit ja serà obsolet i inservible. Si fa un any no redactava ni un correu, avui la IA programa i treballa sola en cadena, sense parar i sense errors. No destrueix llocs de treball, els transforma. No poden legislar a sis mesos vista una cosa que canvia cada setmana.

Demanen noves línies d'ajut. Ja n'hi ha, de línies d'ajut, el problema és que sempre arriben només a qui té padrins o a qui pot permetre's uns gestors. Com més gran és la maquinària d'ajudes, més gran és la taula dels que decideixen qui les cobra, i em temo que aquesta és la part que més els interessa, oi? Totalment d'acord amb el tema de la simplificació administrativa, però simplificar no és afegir normes, eh?, és anul·lar-ne. Hi estan disposats? Estan disposats a reduir tràmits, funcionariat i càrrecs? Perquè no els ho hem vist fer mai quan governen. Al contrari, quan Junts

entra a l'Administració no perd temps ni pistonada a l'hora de sobredimensionar-la i crear noves guinguetes.

La indústria catalana acumula greuges, pressió fiscal indecent, normatives asfixiants i un deteriorament i manca d'infraestructures que la fa menys àgil i competitiva. L'Estat espanyol ha deixat d'invertir 50.000 milions d'euros en infraestructures a Catalunya; no veurem, no, la mateixa desinversió a Madrid. Entre l'Espanya que ens explota i maltracta com a colònia i vostès que no paren de proposar taules, plans i sopars de gala, estem ben arreglats i servits.

El que li cal a aquest país és una administració que deixi fer, i un Govern disposat a fer la independència que Junts va convertir en quimera. Perquè només restituint el nostre Estat, aturant el saqueig fiscal, reinvertint a Catalunya el que a Catalunya es recapta, podem reindustrialitzar el país i connectar-lo de nou amb Europa.

Digui'ns, senyor Canadell, l'esmena que els hem presentat per allargar la vida útil de les centrals nuclears i dotar el nostre teixit empresarial d'una font d'energia estable, barata i segura, se l'han llegit o l'han descartat directament en nom del totpoderós pacte antifeixista?

El president

I per defensar les esmenes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies, president. Conseller, diputats, diputades, treballadors i treballadores de la casa, bona tarda a tothom. Senyor Canadell, és que a mi m'agrada perquè vostè té com una espècie d'obsessió que és constant. De fet, el diputat Ramírez, de VOX, també la té bastant; en aquest cas, no amb Esquerra, més cap a mi. Si tant li agrada, aquí té la foto, eh? *(Rialles i aplaudiments.)* Però en qualsevol cas, aquí hi ha... Permeti'm que li faci una referència, perquè no és que Esquerra acompanyi Junts. Crec que Junts té la seva via; Esquerra tenim la nostra, la que seguim nosaltres. I en tot el tema de la modificació de l'estatut dels treballadors, crec que tenim mocions, propostes de resolució, iniciatives legislatives..., és a dir, tenim una llarga trajectòria. Vostès ara s'hi han afegit i a sobre li volen donar la volta i dir que Esquerra

acompanya Junts. Bé, em sembla que és faltar a la realitat. Crec que no hem d'entrar en aquest joc. L'hi dic sincerament, diputat Canadell. Crec que en allò on estem d'acord, doncs treballem-hi. I ja està, i no cal entrar en qui acompanya a qui, perquè em sembla que això no ajuda gens el país. I, per tant, si estem d'acord en una iniciativa, doncs avancem i fem que sigui possible, no?

I, per tant, doncs, en aquesta moció nosaltres hem presentat diverses esmenes. Hem presentat esmenes que van molt en la línia de posar damunt de la taula aquells a qui vostè acostuma a oblidar-se quan fa mocions, que són normalment els agents socials i els sindicats. I, per tant, nosaltres els hem incorporat en aquells espais de negociació, com pot ser, doncs, en el punt 3 de la seva moció, que fa referència a les mesures per evitar els EROs. És imprescindible que formin part de la solució els agents econòmics i socials i, per tant, nosaltres els hi hem posat.

Però, d'altra banda, també li vull fer una altra referència, i per això li hem presentat una esmena. Les taules de reindustrialització no poden ser de caràcter global. És a dir, la taula de reindustrialització és una solució que es posa damunt de la taula per a cada un dels casos. És a dir, quan hi ha un expedient de regulació i hi ha un nivell de conflictivitat perquè una empresa pot arribar a tancar, una de les solucions és «busquem com podem mantenir aquesta activitat i com podem mantenir les unitats productives» i, per tant, que aquesta empresa que vol tancar, es transformi, es reindustrialitzi i, per tant, la pugui capitalitzar una altra empresa i, per tant, pugui mantenir els llocs de treball, pugui mantenir la producció i, per tant, pugui mantenir el teixit industrial.

Per tant, cada cas ha de tenir la seva taula de reindustrialització i no es pot globalitzar. El que vostè proposava en la seva moció –i en això estaríem d'acord– és un observatori. D'altra banda, Acció ja té mecanismes i alertadors que funcionen també d'observatori per detectar quan una empresa està en situació complicada o s'acosta a una situació límit i, per tant, cal una intervenció. Però, en qualsevol cas, és un observatori. Per això nosaltres no estarem d'acord amb la seva proposta de taula, perquè vostè el que demana és un observatori, però li diu «taula». I les taules han de ser específicament per a cada un dels conflictes que s'obren en aquest país, que en són molts. I després, quan ens toqui la nostra moció, ja els hi explicaré.

Però, d'altra banda, també vostè té com una espècie d'obsessió ara amb el pacte nacional per a la indústria. El pacte nacional per a la indústria és quinquennal. Jo crec que aquí el problema... Hem de tenir mirada llarga, i el problema és d'estratègia industrial, no de pacte nacional per a la indústria. Per tant, li dono un consell: deixi de donar la tabarra amb el pacte nacional per a la indústria, perquè el problema no és el PNI. El problema és l'estratègia. L'estratègia industrial. Nosaltres hem de dirigir el país amb una estratègia industrial de mirada llarga fins al 2050. I aquí és on nosaltres crec que hi tenim molt a dir. I això és el que li hem de demanar al Govern. Els pactes per a la indústria, els pactes nacionals per a la indústria, han de ser el reflex quinquennal executiu d'aquesta estratègia de mirada llarga. El que no podem fer és anar cada cinc anys modulant i veient cap a on ens hem de dirigir perquè la nostra indústria tingui cada vegada un percentatge més elevat del PIB.

I també, com sempre li diem, la solució no passa per dopar les empreses. La solució no passa per donar més recursos a les empreses, més fons directes a les empreses. La solució no passa pels incentius fiscals. La solució passa per generar competitivitat a partir de tenir un teixit industrial competent i un teixit industrial fort. I això passa per generar aquestes dinàmiques i aquests ecosistemes industrials que generin competitivitat i productivitat i que això, a més, es tradueixi en una millora salarial i, per tant, en una millora del conjunt de la població. I aquesta ha de ser la via. Nosaltres no estarem d'acord amb aquests incentius fiscals i no estem d'acord amb aquestes polítiques de «miri, li presento un ERO a veure si agafo fons públic i d'aquesta manera retiro l'ERO i d'aquesta manera aconseguixo finançament per tirar endavant els meus projectes empresarials.» No, aquesta no és la solució, perquè aquí el que fas és depredar cada vegada més els fons públics i acabes provocant un forat sense fons.

En qualsevol cas, en alguns punts hi votarem a favor, senyor Canadell; en d'altres, no hi estarem d'acord, però li agraeixo que ens hagi acceptat i haguem transaccionat algunes d'aquestes esmenes.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, diputat. I a continuació, per fixar la seva posició, té la paraula durant cinc minuts, en nom del Grup Parlamentari Comuns, el senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, vicepresident. Conseller, diputades, diputats, bona tarda de nou. Bé, cap pacte sense condicions, cap indústria sense retorn social. Aquest és el punt de partida dels Comuns davant d'aquesta moció. Catalunya necessita indústria, més capacitat productiva, més ocupació qualificada, més innovació, més sobirania i més arrelament territorial. Però no necessita una política industrial que es limiti a repartir recursos públics sense condicions ni una agenda de competitivitat que oblidí drets laborals, transició ecològica i retorn social. Nosaltres no venim a dir simplement «més indústria». Venim a defensar quina indústria, amb quines condicions i, sobretot, al servei de qui.

La indústria és central per la riquesa que genera, l'ocupació que sosté i la innovació que arrossega; en això estem d'acord. Però ho és també pels impactes energètics, climàtics, hídrics i territorials que comporta. I precisament per això, dir «sí» a la indústria no pot voler dir donar un xec en blanc. Ha de voler dir lideratge públic, condicions socials i climàtiques i, sobretot, control democràtic. Aquesta és la mirada amb la que hem participat al pacte nacional per a la indústria, amb aquesta equitat territorial, digitalització amb drets, igualtat de gènere i, molt especialment, sobirania estratègica.

Sobirania industrial no vol dir discursos solemnes. Vol dir eines materials, energia neta pròpia, indústria arrelada, cadena alimentària de proximitat, capacitats digitals amb drets i instruments públics per orientar inversions. Per això hem defensat i acordat, tant en l'acord d'investidura com al de pressupostos, un fons sobirà per a l'economia: capital públic amb criteri de país per invertir en sectors estratègics com l'energètic, l'hídric o l'alimentari, per protegir actius productius, per actuar quan hi ha risc de pèrdua industrial i per garantir que cada euro públic arrossega canvi, feina digna, tecnologia útil, reducció d'emissions i centres de decisió, aquí al nostre país.

I al costat d'aquest fons, una segona palanca: una llei catalana d'arrelament i contra la deslocalització. Si hi ha diners de tothom, hi ha compromisos amb tothom. Catalunya obre les portes a qui vulgui invertir i créixer amb nosaltres, evidentment, però no pot acceptar que una empresa rebi ajuts, suport institucional i infraestructures i després tanqui, retalli o marxi sense cap responsabilitat. Això vol

dir reintegrament d'ajuts quan hi ha tancaments o trasllats injustificats, registre públic dels ajuts i condicions, avís previ obligatori, negociació amb la representació laboral i les administracions, i plans de continuïtat, reindustrialització, recol·locació i formació. Per això, quan Junts parla de política industrial, nosaltres també diem «parlem-ne; parlem-ne de debò.» Parlem de pacte, sí, però també de condicions; de competitivitat, sí, però també de drets; de sectors estratègics, sí, però també d'instruments públics; d'inversió, sí, però també de retorn social. Catalunya necessita capacitat industrial, autonomia estratègica, energia assequible, innovació i instruments públics. Però sense drets laborals, sense transició ecològica i sense arrelament territorial, aquesta política industrial no serà ni justa ni útil per a la majoria.

Sobre el pacte, compartim que ha de tenir objectius clars, indicadors i avaluació, però no n'hi ha prou amb mesurar inversió, PIB o exportacions. També cal mesurar ocupació de qualitat, reducció d'emissions, igualtat de gènere, equilibri territorial, estabilitat laboral, retorn social dels ajuts i arrelament productiu.

Sobre l'onada d'EROs, cal ser clars. No podem reaccionar quan l'empresa ja ha pres la decisió. Cal anticipar-se, ho tenim molt clar. Però una taula catalana de reindustrialització podria ser útil si té una capacitat real d'intervenció. Però, tal com la plantegen, no té sentit sense la participació dels agents socials.

I volem recuperar també una idea central: no volem més capacitat administrativa per fer el mateix de sempre; volem més capacitat pública per protegir l'ocupació, exigir alternatives i fer assumir responsabilitats a qui ha rebut suport del país.

Respecte a la intel·ligència artificial, sí, anticipar-ne els impactes, però diem sempre «també amb drets, informació, formació, supervisió humana, etcètera». La IA no pot ser una excusa per acomiadar més ràpid o intensificar ritmes. Ha de servir per treballar millor i repartir millor la productivitat.

I finalment, sobre la simplificació administrativa, simplificar no vol dir desregular. Agilitzar no vol dir afeblir controls ambientals, urbanístics, laborals o de seguretat.

En definitiva, compartim la necessitat de reforçar la política industrial, però no pot ser només una agenda de competitivitat empresarial; ha de ser una agenda de sobirania estratègica, d'arrelament productiu, de drets laborals, de democràcia econòmica i de transició ecològica. Catalunya necessita indústria, sí, però una

indústria verda, feminista, democràtica, arrelada i amb treball digne, una indústria que no demani recursos públics sense assumir responsabilitats públiques.

I acabo, vicepresident. Diputat Ramírez, es presenta aquí «con todo su papo», *que diria mi abuela (rialles)*, per dir-nos que les empreses tanquen per culpa de la descarbonització. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Miri, escolti, vostè sap perfectament –perquè és una persona lletrada, ja l'hi he dit diversos cops i, per tant, ho fa amb molta malícia– que les empreses tanquen i deslocalitzen perquè venen aquí, compren el fons de comerç, després desmantellen i produeixen des d'un altre lloc. I això ho fan, sobretot, perquè no hi ha arrelament. I ho fan, sobretot, perquè –i vostès ho defensen– tenen la màxima aquella de que «es el mercado, amigo».

El president

I per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega. Ho farà des de l'escó.

Laura Fernández Vega

Bé, nosaltres..., és molt senzill, no voldríem prendre'ls-hi gaire temps. Hem de dir que compartim gran part, moltíssima part d'aquesta moció. De fet, votarem a favor de la gran majoria dels punts. Lamentem que, després d'una moció que s'intenta fer càrrec del problema industrial que tenim, del problema de pèrdua de llocs de treball que tenim, de la descapitalització que suposa en aquest país que hi hagi inversions públiques i empreses que poden anar a cercar pitjors condicions laborals, entre d'altres, en un mercat global, al final de tot, amb unes esmenes del Partit Popular, es torni a apostar per tornar a abaixar els impostos o reduir impostos o eliminar impostos.

Si hem de fer –que nosaltres creiem, honestament, que sí– una inversió real i profunda en poder tenir una estructura empresarial forta i que, per tant, aquesta estratègia de la que parlava el diputat d'Esquerra Republicana sigui una estratègia real i no simplement copsar pressupostos o ajudes europees, estatals, catalanes, i desplaçar-les a una indústria que no es dirigeix amb una estratègia, llavors necessitem impostos. Per tant, lamentem que al final el dibuix últim de la moció no sigui el d'una estructura pública que estigui al costat d'aquestes empreses, però en

general considerem que és positiva i creiem, a més, que sí que és necessari que es revisin aquests indicadors.

Gràcies.

El president

I finalment, per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Gràcies, president. Bé, primer de tot agrair les esmenes tant d'Esquerra Republicana, el PSC com el PP. De l'extrema dreta no n'acceptarem cap. Per cert, als qui veuen com a opció Aliança Catalana els recomano que busquin el discurs del president Pujol d'aquest cap de setmana. Crec que veuran què vol dir estimar Catalunya.

Hem transaccionat dues esmenes amb Esquerra Republicana. N'hem acceptat també dues més. També al PSC, i també les dues addicionals al PP. La senyora Vega ja ho sap, que nosaltres en això estem d'acord. Per tant, els hi hem afegit al final.

Ara, vaig al cos del que han comentat, els temes més importants. Senyor Becerra, vostè parla de negativitat. Ara digui'm què té de positiu que l'atur pugi del vuit al deu per cent, que els EROs pugin un cinquanta-tres per cent i que el pes industrial baixi del dinou al divuit per cent. Escolti'm, vostè d'on treu aquest optimisme? Perquè jo ho veig més aviat negatiu, això, eh? I vostè diu: «No, el pacte comença ara. Es pot millorar.» Sí, sí, és que nosaltres volem millorar-lo. És que, ja de partida, com que no..., ni té objectius quantificats –jo li dic «quantificats»–, doncs, com a mínim això. Perquè, si no, a on anem? O sigui, com podem dir que aquest senyor, el conseller, ho ha fet bé o malament, o el seu equip, si no tenim uns objectius? Per tant, això ho necessitem. No sé si és un tema d'advocats i enginyers. Jo soc enginyer, eh?, però els enginyers treballem amb objectius. Per tant, jo crec que això és clau i els hi diria que ho haurien de fer.

Senyora Orriols, sí, miri, el conseller Puig va marcar el vint-i-cinc per cent. Nosaltres també ho vam intentar en el passat pacte. Al final la consellera no ho va permetre.

Potser si ens haguéssim fixat el vint-i-cinc, hauríem pujat del dinou al vint, però és que hem baixat del dinou al divuit. Per tant, nosaltres seguim en aquest punt. I miri, una cosa..., ara no la veig la senyora Orriols, però li diria una cosa: si ve a escoltar els representants de les empreses, potser entendrà millor alguns dels temes que m'ha semblat que no sabia de què parlava.

I senyor Albert, si no m'acompanya, anem de la mà, eh? Hi estic d'acord. Disculpi per com ho he dit. I, si no li agrada «taula» i vol «observatori», diguem-li «taula de taules», però estem en una situació excepcional o no? Perquè, si no estem en una situació excepcional, no fem res, seguim com estem. Jo crec que sí. I, per tant, hem de fer alguna cosa més, necessitem algun instrument més. Digui-li com vostè vulgui. I, si no volen un fons, digui'm si no és veritat que amb un fons real no hauríem pogut ajudar algunes de les empreses que ens han vingut a veure aquests dies. No ho creu? De veritat que no ho creu? Jo sí. N'estic convençut i en tinc alguna.

Resumint –i acabo–: si seguim com fins ara, tindrem els mateixos resultats que fins ara. Per a nosaltres, Catalunya té un potencial industrial molt elevat i el que volem és desenvolupar al màxim aquest potencial, i per això calen recursos i eines.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt vint-i-unè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el nivell de conflictivitat laboral a Catalunya

302-00275/15

I el punt vint-i-unè de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el nivell de conflictivitat laboral a Catalunya. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies, president. Bé; diputats, diputades, conseller, treballadors i treballadores de la casa un altre cop, continuem, perquè segurament és la segona part, no?, d'aquest minimonogràfic que hem fet aquesta tarda amb aquestes dues mocions consecutives de l'àmbit del treball.

Nosaltres, arran de la interpel·lació que vam fer..., el conseller, en el seu moment, deia: «Crec que queda bastant clara la moció.» Doncs, bé, la moció crec que és bastant clara. És a dir, portem una moció on el que fem... Abans el senyor Canadell apuntava, amb la moció de Junts, cap a una part de les solucions, una vegada ja hi ha el problema. Nosaltres el que volem és, precisament, evitar el problema, no?

I, per tant, igual que vam encarregar des de la..., quan vam fer la interpel·lació, vam situar clarament on consideràvem que teníem el problema essencial de per què les grans multinacionals trien Catalunya per iniciar els seus processos de deslocalització i de tancament..., era perquè la normativa laboral era molt permissiva i els hi presentava una catifa vermella per tal de que poguessin fer-ho. Per tant, el que hem de fer és endurir aquesta normativa laboral.

I això passa, primer de tot, per encarir els acomiadaments. Per tant, modificació d'aquells articles de l'estatut dels treballadors que lògicament fan referència als acomiadaments col·lectius i, per tant, doncs, a que passem de vint dies per any treballat amb dotze mensualitats, doncs recuperem aquells quaranta-cinc, quaranta-dos que hi havia abans del 2008, i, per tant, sigui molt més difícil que una empresa pugui deslocalitzar, perquè li sortirà molt més car.

Segona, modificar l'article 51 de l'estatut dels treballadors. Una modificació que ha d'anar de la mà de recuperar l'autorització administrativa prèvia, per part de l'autoritat laboral, de cara als expedients de regulació d'ocupació i als expedients de tancament. Per tant, que, en lloc de mediar, hi hagi una capacitat activa de l'autoritat laboral per poder frenar aquell expedient, sempre que no s'arribi a un acord amb la part social i, per tant, amb els representants legals dels treballadors.

Això va desaparèixer l'any 2012 amb el vot favorable de Convergència i Unió, entre d'altres formacions, però sí, Convergència i Unió. Ho dic perquè ara recorden Pujol, però no són Convergència i Unió, però recordem Pujol i ens agrada molt el que deia Pujol. Llavors, no sé ben bé a què estem jugant, però, en qualsevol cas, ara estem

aquí, i crec que està bé que Junts també, doncs, vagi en aquesta línia de modificar l'article 51 i de recuperar l'autorització administrativa prèvia a la resolució dels expedients d'ocupació.

D'altra banda, situem també i demanem en la moció que el vint per cent de les sancions que es recaptin en inspecció de treball repercuteixin directament sobre els recursos de la inspecció de treball, per tant, serveixin per enfortir la pròpia inspecció de treball, continuar la tasca inspectora. Saben que nosaltres, en els acords pressupostaris, hem arribat a vint, a la contractació de vint inspectors i quaranta subinspectors per tal de reforçar la inspecció de treball en el país –és molt necessari– i, d'altra banda, el traspàs competencial de la inspecció de treball.

Per tant, necessitem totes les competències en inspecció de treball, en l'acció inspectora en el nostre país, per desenvolupar aquelles polítiques i aquelles accions inspectores que realment s'adaptin al teixit empresarial del país i que serveixin també per protegir els drets laborals de les persones treballadores al país.

I, d'altra banda, doncs, situem un punt que per nosaltres també és transcendent, i és que hem d'empoderar també a la classe treballadora del país quan s'obre un procés tan traumàtic com és un procés de negociació col·lectiva per defensar acomiadaments. És molt dur estar esperant a peu de carrer a que baixin els teus representants legals a dir-te quina és la teva sentència de mort. És molt dur –molt dur. I tenim nombroses empreses que estan en aquesta situació.

Ara mateix, per exemple, dues empreses en concurs de creditors, Serra Soldadura Serra UNP, la matriu és Aernnova, Aerospace al País Basc, estan en concurs de creditors, i Aernnova es desentén per complet del que els hi passa a aquests treballadors, sense assumir la seva responsabilitat social. Crec que aquí estaria bé que el Govern fes un contacte directe amb la multinacional Aernnova, la multinacional basca.

D'altra banda, MMM, de Molins de Rei, trenta-cinc treballadors..., trenta-quatre, de fet, que perdran la seva feina, i també el grup es desentén completament d'aquesta unitat productiva. Manté l'I+D, però se'n desentén completament. Aquí és fàcil, és un pla de rendes, un pla social. La majoria de treballadors tenen més de cinquanta-cinc anys. La inserció laboral dels majors de cinquanta-cinc anys és molt baixa.

Només el seixanta-set per cent. O sigui, només el trenta-tres per cent, aconseguen tornar a treballar, i ho fan amb tasques de temporalitat.

I, finalment, i amb això acabo, hi ha un problema de transformació del mercat de treball. Estem perdent capacitat industrial i s'està reconvertint en terciarització de l'economia, en sector serveis. El 19,1 per cent de la nova ocupació és de caràcter temporal, i el setanta-vuit per cent va destinada a construcció i serveis. Tenim un problema.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Ara té la paraula, per defensar les esmenes presentades, en primer lloc, per part del Grup Parlamentari de Junts, el diputat Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Gràcies, vicepresidenta. Bé, continuem amb el mateix, eh? Hem de dir, primer de tot, que compartim la preocupació que expressa aquesta moció. Vivim grans moments d'incertesa al sector industrial, ja ho hem dit. De fet, avui ha vingut un nou representant d'una empresa que està també en una situació similar, amb trenta-quatre persones que perdran la feina.

I hem de dir que, a més a més, una cosa que no he dit abans, i és que hi han subsectors que estan perdent pràcticament la cadena de valor, i, per tant, estem perdent sectors que han costat fins i tot segles de construir.

Per això, des de Junts pensem que no ens podem limitar només a gestionar les conseqüències dels EROs, sinó que hem de mirar d'evitar-los. I ens sorprèn..., ho dic sincerament, conseller. Ens sorprèn molt que ni vostès des del Govern, ni el grup que els hi dona suport, hagin fet propostes. Que no veuen que aquesta situació realment és preocupant? No ho veuen? Hem hagut de ser els companys d'Esquerra Republicana i nosaltres mateixos qui aportem propostes al Parlament, però ho haurien d'haver fet vostès.

I miri, obro un parèntesi, perquè aquest matí el president Illa ha parlat molt de la memòria de la cambra, que sap molt bé que me la conec molt bé. Ha parlat de les dades, que li interessaven molt. Però, miri, sap què? La cambra fa un estudi, fa un informe molt detallat, amb moltes dades. I miri, jo n'hi porto un altre, eh? Vull dir,

torno a fer d'Arrimadas. Miri, això és el problema que més preocupa els catalans, eh?, que és l'habitatge. Miri, després de la crisi de l'habitatge, ni al cinc per cent dels catalans els importava o els preocupava l'habitatge, fins al 2022, amb el primer tripartit, que va arribar a més del vint per cent, i amb el segon tripartit, amb el president Illa, més del trenta-dos per cent. Això és el que diu la cambra. Per què no en parlen vostès, d'això? Només quan els interessa? Doncs escolti'm, potser que ens ho fem mirar.

I si parlem dels EROs, el que hem de dir ja ho he dit abans: tenim una situació molt pitjor que la de fa un temps. Per tant, torno a dir-ho: prou triomfalismes i més empatia amb els milers de treballadors que estan perdent la seva feina. I a alguns d'ells els aboquen a trobar noves feines que, com ens han dit aquí, en alguns casos suposen pèrdues de cinc o sis mil euros, com el cas de Tecnotramit.

Per tant, sincerament –i els hi dic als diputats d'esquerres–, quines eines tenim en aquest moment per gestionar aquesta situació? Quines eines i quins recursos? Per què no estan d'acord en tenir un fons per ajudar a mirar de no tancar empreses o a mirar de mediar amb aquests expedients de regulació? Per què vostès no ho han inclòs en els pressupostos? Nosaltres ho hem fet. Ho han votat en contra. Ho hem portat a la moció. Sembla que hi votaran en contra. Doncs, bé, si no fem res –ja ho he dit abans–, no canviarà res.

I mirin, la mateixa versió d'un problema ens ha fet actuar de formes diferents. Junts per Catalunya ha presentat una moció, ja ho hem vist abans, que va a l'arrel de la causa, que és la pèrdua de competitivitat del sector empresarial. Per tant, hem de treballar això: pacte nacional per a la indústria, i després, òbviament, hem d'anticiparnos als EROs, i hem de tenir recursos perquè, si hi han EROs, es puguin superar de la millor manera possible.

Esquerra Republicana, en tot cas, ens sembla que la proposta que fan és de peix en lloc de canya de pescar: s'obliden de les causes, van només als efectes. Incrementar el cost de l'acomiadament no resoldrà els EROs que tenim. Potser algun parcialment, però no ho resoldrà; n'estic convençut. Per tant, hem de fer alguna cosa més que això.

I mirin, som nosaltres, Junts per Catalunya, qui ens sembla que treballem per l'economia catalana i pel sector industrial, i, de fet, sense cap tipus de manies, perquè mirin, la setmana passada, els de Dow Chemical van estar aquí, ho saben molt bé, i ens han agraït molt que s'aprovés una proposta de resolució de Junts per Catalunya, que el que venia a dir és el que ens havia demanat l'AEQT, que és la patronal de la química. O sigui, el comitè d'empresa ens diu que gràcies, Junts, per fer el que us diu la patronal. Igual que va passar amb el comitè de Repsol fa un temps, quan vam fer el que vam fer perquè ens ho demanava la patronal. Per tant, tots aquests que sempre parlen d'anar en contra de les patronals, escolti'm, quan els comitès ens ho reconeixen, també ho hauríem de tenir en compte.

En tot cas, nosaltres defensem tots els sectors econòmics: el turisme, la química, la indústria, la tecnologia..., absolutament tots, perquè ens estimem Catalunya, i ens estimem tant els empresaris com els treballadors. I ho torno a dir: llegeixin-se bé tots el discurs del president Pujol, perquè entendran què vol dir estimar Catalunya.

Dit això, el posicionament –i acabo ja, president. En el punt 1 de la moció, sobre la recuperació de competències, òbviament, hi votarem a favor. En el punt 2, la primera part, que és també d'inspeccions de treball, de competències, també hi votarem a favor; però la part B, que és la de destinar el vint per cent de la recaptació de la secretaria general, no hi votarem a favor, perquè el que diem és que cal un fons per a això, no destinar els diners de les inspeccions a aquest tipus de temes. I en el punt 3 i 4, com que no ens han acceptat les esmenes, en el 3 hi votarem en contra, no hi estem d'acord, i en el 4, en tot cas, ens hi abstindrem. Però, hi insisteixo, sense eines i recursos no ens en sortirem.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Ara té la paraula, per part del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar, la diputada Conchi Jiménez Cruz.

Conchi Jiménez Cruz

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, avui debatem una moció que parla de drets laborals, de protecció dels treballadors i treballadores i, en definitiva,

del model de país que volem construir. I aquest és un debat important. Ho és perquè darrere de cada expedient de regulació d'ocupació, darrere de cada tancament o de cada situació d'incertesa laboral, hi ha persones, famílies i projectes de vida que mereixen tot el respecte i tota la protecció de les institucions.

Des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, compartim la preocupació que expressa aquesta moció. De fet, fa temps que el nostre grup, el Partit Socialista, Esquerra Republicana i els Comuns hem compartit moltes reflexions sobre la necessitat de reforçar la protecció dels treballadors i treballadores. Avui la presenta Esquerra, aquesta moció, però, com diu el diputat Mijoler, si és per millorar la vida de les persones, benvinguda sigui.

Nosaltres tenim molt clar quin és el nostre compromís. Som un partit d'esquerres. I ser un partit d'esquerres vol dir posar les persones al centre de les polítiques públiques; vol dir defensar el treball digne, la negociació col·lectiva, la igualtat d'oportunitats i la cohesió social; vol dir entendre que una economia només és forta si genera prosperitat compartida, i si aquesta prosperitat arriba també als treballadors i les treballadores.

Però també vol dir una altra cosa. Vol dir entendre que la defensa dels drets laborals és perfectament compatible amb la defensa d'un teixit empresarial fort, innovador i compromès amb Catalunya. Nosaltres no volem enfrontar treballadors i empresaris, i empreses. Al contrari, volem empreses que apostin pel nostre país, que inverteixin, que innovin, que generin ocupació estable i de qualitat, i que respectin els drets laborals. Aquestes empreses han de formar part de la solució.

El problema no són aquestes empreses. El problema són aquelles decisions que responen exclusivament a interessos especulatius, que posen el benefici econòmic immediat per davant de les persones, i que poden acabar destruint ocupació sense que existeixin causes objectives que ho justifiquin. És, precisament, davant d'aquestes situacions que les administracions públiques han de disposar de més eines per defensar l'interès general; eines que ja tenien i que, per reformes de governs anteriors de dretes, les van perdre.

El primer punt de la moció es planteja recuperar un paper més actiu de la Generalitat amb els expedients de regulació d'ocupació. Cal obrir aquest debat, i fer-ho també

parlant amb els agents socials. Recuperar capacitat d'intervenció de la Generalitat no és una qüestió competencial sense més; és disposar de més instruments per acompanyar les persones treballadores, facilitar processos de negociació i defensar millor l'ocupació quan hi ha expedients que tenen una incidència important. Aquest és un debat que cal afrontar amb responsabilitat, no per dificultar l'activitat econòmica, sinó per garantir que les decisions empresarials que afectin les famílies estiguin suficientment justificades i es desenvolupin amb totes les garanties.

El segon punt fa referència a la inspecció de treball. També compartim l'objectiu. Necessitem una administració laboral més forta, amb més capacitat d'actuació. Catalunya ha de poder exercir plenament les seves competències. Ho ha de fer des del diàleg institucional i amb voluntat d'arribar a acords.

El tercer punt parla de democràcia laboral: els treballadors i les treballadores han de poder participar en les decisions que afecten el seu futur; han de tenir informació, representació i capacitat de defensar els seus drets. Es tracta d'enfortir una cultura empresarial basada en el diàleg, en la transparència i en la corresponsabilitat.

I arribem al quart punt, que fa referència a la indemnització per acomiadament improcedent. Compartim que el nostre marc laboral ha d'avançar cap als estàndards que marca el Consell d'Europa. Les persones treballadores han de tenir una protecció efectiva davant d'acomiadaments que no estiguin justificats. Avançar cap a l'assoliment dels estàndards europeus.

I si m'ho permeten, voldria acabar amb una reflexió més personal: la política no és fàcil, tots els que som en aquesta cambra sabem les hores que hi dediquem, els sacrificis personals i familiars que comporta i moltes vegades la duresa amb què es viu el debat polític. Per això, crec que tenim l'obligació que tots aquests esforços serveixin per a alguna cosa. Jo vull que valgui la pena. Així, avui posem veu a totes aquelles persones que ens han demanat ajuda, a totes aquelles que han viscut amb angoixa un expedient de regulació, un acomiadament o la incertesa de no saber què passarà l'endemà. I també posem les bases perquè els treballadors i les treballadores del futur no hagin de passar pel mateix.

I si avui fem un pas en aquesta direcció, tots els esforços, tots els sacrificis i totes les hores dedicades a la política hauran valgut la pena.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula en primer lloc, per part del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat Pau Ferran Navarro.

Pau Ferran Navarro

Bé; gràcies, vicepresidenta. Avui debatem una moció d'Esquerra Republicana sobre conflictivitat laboral, i ja avanço que els hi votarem en contra íntegrament. La votarem en contra, perquè parteix d'un diagnòstic que és erroni i que, per tant, proposa les receptes equivocades. Si volem reduir la conflictivitat laboral, si volem millorar els salaris i si volem crear una ocupació estable, el camí no és posar més obstacles; el camí és abaixar costos, donar seguretat jurídica i permetre que empreses i treballadors puguin arribar a acords reals.

En primer lloc, a vostès, que són d'esquerres, els hi sonarà a xinès, però cal abaixar impostos i costos en la contractació. És que això és bàsic. Una empresa contracta quan té activitat, quan té confiança, quan té marge i quan sap que pot assumir la incorporació d'un treballador. A Catalunya, el vuitanta per cent dels treballadors assalariats treballen a la petita i mitjana empresa, no en grans multinacionals, que és per a qui vostès sembla que dirigeixen les seves propostes. I tenim milers d'autònoms i petites empreses que voldrien créixer, però que abans de contractar s'ho han de pensar dues i tres vegades. I això té una conseqüència molt clara: si contractar és car, es contracta menys; si contractar és arriscat, es contracta menys, i si canviem la legislació laboral cada dos per tres, com fa la nefasta ministra Yolanda Díaz, la inseguretat jurídica és brutal per a les empreses.

Per tant, nosaltres defensem reduir els costos de contractació, especialment per a autònoms, pimes i empreses que generen ocupació estable.

Segon punt: abaixar l'IRPF als treballadors. Perquè aquí també hi ha una gran hipocresia per part de l'esquerra. Vostès parlen de salaris dignes –molt bé–, però després defensem una pressió fiscal que redueix cada vegada més el salari net dels treballadors. És una evidència, és de Perogrullo, però un treballador no viu del salari

brut. I avui hi ha molts treballadors que veuen que una part molt important del seu esforç se'n va directament en impostos. I a Catalunya, on més de tot l'Estat.

Tercer: cal recuperar la preferència del conveni col·lectiu d'empresa. Aquest punt és fonamental i en moltes ocasions s'explica malament. Nosaltres no defensem menys negociació col·lectiva; defensem una negociació col·lectiva més útil, més propera i més adaptada a la realitat de cada empresa, perquè no totes les empreses són iguals. No és el mateix una gran multinacional que una pime que té només deu o quinze treballadors. Per això, el conveni d'empresa té sentit, perquè permet adaptar jornades, adaptar salaris, organització del treball i condicions laborals a la realitat concreta de cada empresa i dels seus treballadors.

La reforma laboral va limitar aquesta preferència i va tornar a reforçar el model més sectorial i va tornar a allunyar la realitat concreta de cada centre de treball. I això és un error. És un error gravíssim.

Quart punt: cal abordar, d'una vegada per totes, el debat de les indemnitzacions per acomiadament i aplicar el model de la motxilla austríaca, perquè el sistema actual d'indemnitzacions per acomiadament és insegur per a l'empresa i alhora no garanteix prou protecció per al treballador en un mercat laboral que és cada vegada més mòbil. El model de la motxilla austríaca permetria que cada treballador tingués un fons individual acumulat al llarg de tota la seva vida laboral, un fons que l'acompanya encara que canviï d'empresa i que pot utilitzar en qualsevol moment en cas d'acomiadament, de transició laboral o de jubilació. Això dona molta més seguretat al treballador, perquè els seus drets no desapareixen quan canvia de feina. I dona més previsibilitat a l'empresa, perquè redueix la incertesa associada a la contractació indefinida. És un model molt més modern, molt més flexible i més equilibrat. I aquest és el debat real que hauríem d'estar tenint avui aquí.

Per últim, vostès demanen el traspàs de la inspecció de treball i recuperar l'autorització administrativa dels ERO. Ostres, senyor Albert, què pretenen vostès amb això? Donar directrius polítiques per bloquejar els ERO? Pensen que per tenir la competència hi haurà menys ERO?

Mirin, el que sí que podem fer, perquè d'això sí que tenim les competències, és reduir la conflictivitat laboral al sector públic que està en peu de guerra: metges, mestres,

bibliotecaris, funcionaris de presons, investigadors dels centres de recerca, inclús els treballadors de TV3. Aquí sí que hi tenim competències i ni vostès quan van ser al Govern ni el PSC a l'actualitat han fet absolutament res per solucionar-ho.

En definitiva, aquesta moció pretén aprofundir en un model fallit i nosaltres estem per donar facilitats a les empreses, que els diners siguin a la butxaca dels treballadors i fer una legislació laboral que s'adapti a les empreses i als treballadors. I per tot això, votarem en contra, doncs, d'aquesta moció.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, vicepresidente. En relación con la moción que presenta el señor Albert hoy, no sé bien bien si responder a la intervención que ha presentado hoy o a la moción que ha presentado. Yo me ceñiré a lo segundo.

Pero sí quiero hacer una reflexión previa, que es referente al señor Becerra y a la señora Zapata, que han dicho que el cambio climático mata. No está ahora, pero... Oigan, ¿saben lo que mata puestos de trabajo? La descarbonización. Y lo estamos viendo todos los días en Cataluña. Lo que ustedes impulsan, fomentan y practican: la descarbonización. *(Alguns aplaudiments.)*

Bien, entremos en materia de la moción, ¿no? Y dentro de ese decálogo trotskista del señor Albert, hoy nos presenta una moción para hablar de conflictividad laboral. Y, claro, alguno preguntara: ¿qué significa eso de la «conflictividad laboral» para los señores de Esquerra? Pues bien, yo me lo he preguntado. Supongo que se referirá a la falta de oportunidades, a los salarios bajos, a sustituir empleo extranjero por el nacional, diez por ciento de paro en Cataluña, uno de cada cinco jóvenes que no tienen empleo, siniestralidad laboral, trabajo precario, salarios bajos..., en fin, cierre de persianas constantes, autónomos asfixiados a burocracia y a impuestos. Pero no, de eso no va la cosa, la conflictividad laboral para los señores de Esquerra, para estos señores, es que los sindicatos no pueden estar dentro de los consejos de

administración de las empresas. Es que es tremendo. Eso es lo que ustedes proponen. *(Veus de fons.)* Es lo que ustedes proponen, sí, sí, sí.

Y, claro, alguno se preguntará, porque ya van por la segunda pregunta: ¿cómo van a estar unos señores, justamente los liberados, que son los que no trabajan, en un consejo de administración privado de una empresa? Es decir, uno crea, invierte, crea puestos de trabajo, y para Esquerra resulta que los sindicatos comegambas tienen que decidir, decir y condicionar a esos empresarios que se juegan el patrimonio cómo deben llevar su empresa. ¡Ustedes no tienen vergüenza, hombre! Es un sinsentido, un despropósito. Pero, claro, a esto Esquerra le llama «democracia laboral».

Pero es que lo de intervenir empresas, lo de que los medios de producción son propiedad colectiva y lo de intentar expropiar toda empresa que puedan por activa y por pasiva, esto ya lo conocimos. Y ese modelo... *(Veus de fons.)* Sí; en quin lloc, pregunta la senyora Capella. Pues Cuba, Venezuela o Corea del Norte. Ese es su modelo –ese es su modelo. Cuba: la gente pasando hambre. Ese es su modelo.

Pero entremos en la forma de la moción, porque no tiene desperdicio. Y yo voy a hacer una consulta –he hecho dos en voz alta–, una dirigida directamente al señor Albert: ¿me puede decir, de todas las medidas que presentan –que no son muchas, no vaya a ser que...–, cuáles son competencia autonómica? ¿Cuáles? Dígame una.

De verdad, entendemos perfectamente el problema que tienen ustedes con Rufián, su portavoz en el Congreso, pero en vez, digo yo, de invertir el tiempo en ser el próximo candidato de Sumar a nivel nacional, sería mejor que invirtiera ese tiempo en presentar esa cuestión en donde reside la soberanía nacional, que es el Congreso de los Diputados. ¿No, señor Albert? Sería lo más lógico. Porque, en vez de instar tanto, instar, instar, instar, oiga, tienen un grupo parlamentario, hagan y presten servicio a España y presenten esas propuestas. O a defender Cataluña, como dicen ustedes. ¡No, hombre, no, ustedes qué van a defender! Si ustedes, cada vez que tienen una empresa que presenta un expediente de regulación de empleo, lo que hacen es..., le dan la mano y dicen que les apoyan y luego aplican todas esas políticas que precisamente lo que hacen es deslocalizarles y echarlos a la calle. Ese es el proyecto económico, político y laboral de Esquerra Republicana.

De hecho, tantíssimos puestos de trabajo que están en juego son fruto de sus políticas fiscales y climáticas, que impulsaban en el Govern hace dos días, que impulsan de la mano de Illa y que, evidentemente, siguen impulsando de las manos de los burócratas de Bruselas. Pero, claro, ¿saben lo que pasa? Que, en vez de pactar, quizás, estas medidas para intentar evitar las deslocalizaciones, los EREs, la pérdida de empleo, es mejor pactar amnistías, indultos o *sottogoverno*, para que el señor... –no está aquí–, el señor Rull pueda presidir esta cámara.

Y, claro, alguno hoy nos decía: «El referente para saber lo que es *estimar Catalunya: el molt honorable Jordi Pujol*.» Mire, no es nuestro referente, señor Canadell. ¿Pero sabe..., quizás sí que es el referente, y lo han aprendido muy bien, la gestión del dinero público para lo privado? Los señores socialistas, que son auténticos profesionales de hacerlo. Estos sí que han aprendido del señor Pujol, de *Convergència i Unió*.

En fin... ¡Si ustedes institucionalizaron la corrupción en Cataluña y es lo que han hecho en España! Ustedes son..., tanto monta, monta tanto. Esquerra, Junts, el PSC, son ustedes lo mismo y sirven para lo mismo, que es únicamente para sus intereses.

Y acabo, señora *vicepresidenta*. Mire, ustedes son muy crueles –muchísimo. Y prueba de ello es que si realmente quieren evitar cierres háganse una enmienda a la totalidad, dejen de lado la asfixia fiscal, abandonen el fanatismo climático, declinen las políticas de género, deroguen la reforma laboral –los acompañaremos, para eso– ; pero, sobre todo, señor Albert, pidan perdón y apártense.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Com a *vicepresidenta* del Parlament, els recordo que l'article 7.2 del codi de conducta, que ha estat aprovat per aquesta cambra per unanimitat, diu textualment: «Els diputats del Parlament han de mantenir en tot moment una conducta respectuosa amb els altres diputats i amb els ciutadans i una actitud escrupolosa i exemplar d'acord amb el principi d'igualtat, sense discriminació per raó de gènere, orientació sexual, creences, ideologia, origen o condició social, ètnia, llengua o qualsevol altra. Aquest capteniment també ha d'implicar sempre la utilització d'un

llenguatge adequat i també un sistema de relació fonamentat en la interacció constructiva, cordial i dialogant amb totes les persones i tots els col·lectius sense exclusió.»

I passem tot seguit al Grup Parlamentari Comuns, i té la paraula el diputat Lluís Mijoler i Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies de nou, vicepresidenta. Parlant de..., com ha dit?, *comegambas*, els que es foten *chupitos* amb els diners del grup parlamentari, eh? Molt bé! Perdón: bebidas de alta graduación. Perdón, perdón, que no eran chupitos..., ja ho van deixar clar l'altra vegada, és veritat, que segurament era *on the rocks*.

Vinga, va! En els darrers mesos, hem vist, per desgràcia, una acumulació de conflictes laborals que ens hauria de preocupar –de fet, ens preocupa com a país–: EROs, amenaces de deslocalització, convenis bloquejats, plantilles mobilitzades i treballadors i treballadores que han de sortir al carrer i han de venir també a aquest Parlament per defensar el seu lloc de treball i per defensar unes condicions dignes. I no són casos aïllats, són senyals d'alerta. Ens diuen que el model productiu continua tenint fragilitats, que les plantilles tenen poc poder o gens davant determinades decisions empresarials, i que les administracions encara tenen, tenim poques eines per intervenir abans que el mal ja estigui fet.

Avui, per tant, a la moció que ens porta el diputat Albert no parlem només d'EROs. Parlem de quin poder públic volem tenir davant decisions empresarials que afecten milers de famílies. Parlem de si el treball ha de continuar sent la part feble de l'economia o si som capaces de construir unes regles del joc més justes, més democràtiques i més arrelades al territori. No podem parlar de reindustrialització, de transició ecològica, de sobirania industrial i alhora permetre que les plantilles que sostenen aquests sectors s'hagin de mobilitzar per defensar condicions laborals dignes, com veiem cada setmana aquí al Parlament –avui mateix–, quan ens trobem amb comitès d'empresa.

Per això compartim el fons d'aquesta moció. Cal recuperar capacitat pública d'intervenció davant dels EROs. Cal que la Generalitat tingui més eines i que l'autoritat laboral no sigui una figura decorativa, sinó un actor amb capacitat real per

protegir l'ocupació, exigir alternatives i condicionar decisions que afecten centenars de vides. Ara bé, el problema no és només de qui autoritza un ERO. El problema és amb quines normes, amb quines garanties i quin nivell d'exigència ha de requerir per presentar-se.

Sí, per tant, recuperem l'autorització administrativa prèvia, però no ens quedem aquí. Fem que sigui realment exigent, que les empreses acreditin causes objectives amb rigor, que sigui molt més difícil acomiadar quan hi ha beneficis, que sigui més difícil deslocalitzar després d'haver rebut recursos públics i que cap empresa –cap– pugui tancar una planta o reduir una plantilla sense que hi hagi alternatives industrials, plans de continuïtat, mesures de recol·locació i garanties per a les persones treballadores. El que necessitem no és només una autoritat laboral amb el segell de la Generalitat. Necessitem un escut contra l'acomiadament fàcil, contra la deslocalització i contra l'ús de les crisis com a excusa per incrementar precisament marges empresarials.

Comptin, doncs, amb nosaltres per reclamar totes les competències que calgui al Congrés; n'hem parlat sovint i avui ens porta aquesta moció. Però també els diem: acompanyin-nos en la proposició de llei que treballem contra la deslocalització industrial i per l'arrelament productiu. La defensa del treball no pot quedar-se en una disputa competencial, ha de tenir conseqüències materials. I també l'hi dic: mireu endavant i assegurem-nos, sobretot, que els nostres vots al Congrés dels Diputats són, efectivament, per millorar la vida de les persones i la vida dels treballadors i treballadores del nostre país.

També compartim la necessitat d'enfortir la inspecció de treball. Una inspecció dèbil és una invitació a l'incompliment. Una inspecció forta és una garantia democràtica per a les persones treballadores i també per a les empreses que compleixin. Per això hem acordat mesures concretes també en aquests pressupostos: delegats i delegades territorials de prevenció, reforç de la inspecció i impuls del registre de delegades i delegats de prevenció. La salut laboral i el compliment dels drets no poden dependre de la bona voluntat de cada empresa.

Hi ha un tercer element central: la democràcia econòmica. Sovint els EROs no arriben de cop. Abans hi ha decisions d'inversió, tecnològiques, d'organització, de

producció i de localització, amb molta estratègia i amb molt de temps. I massa sovint –massa–, les persones treballadores només són informades quan la decisió ja està presa, malgrat que ho sàpiguen i ho intueixen de fa temps. I això s'ha d'acabar. Parlem de veu i parlem de propietat. Veu perquè les plantilles han de poder incidir en decisions estratègiques: inversions, deslocalitzacions, reorganitzacions, digitalització, intel·ligència artificial o expedients de regulació. I propietat, perquè la democràcia econòmica també vol dir obrir camins perquè les persones treballadores puguin participar en la continuïtat i l'arrelament de les empreses. En un moment en que moltes pimes afrontaran relleus generacionals, cal facilitar fórmules cooperatives, participació accionarial i instruments públics que evitin que empreses que són viables acabin tancant o, pitjor encara, en mans de fons especulatiu, que és *pan para hoy y hambre para mañana*. Aquesta és la promesa pendent de l'article 129.2 de la Constitució: participació dins l'empresa i accés dels treballadors als mitjans de producció.

I, finalment, compartim que cal abordar la indemnització per acomiadament improcedent. No pot ser que acomiadar sense causa justa surti massa barat. Si l'acomiadament injustificat no té una resposta prou dissuasiva, vulnerar drets pot sortir a compte.

Per això, votarem aquesta moció –i acabo, vicepresidenta– des d'una posició clara: sí a recuperar aquesta capacitat pública davant dels ERO, sí a més competència, sí a reforçar la inspecció, sí a la democràcia laboral i sí a reforçar el marc de l'acomiadament. Però també diem: no n'hi ha prou amb gestionar expedients; cal evitar que els expedients injustificats es puguin presentar amb tanta facilitat.

Moltes gràcies. Salut i bon treball!

El president

Moltes gràcies. I per posicionar el Grup Parlamentari Mixt... La CUP renuncia al seu torn. Per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Els treballadors de la Generalitat..., ai, els treballadors de Catalunya pateixen vulnerabilitat davant expedients de regulació d'ocupació, acomiadaments i manca de control sobre les condicions laborals.

Al primer punt demanen iniciar, abans de que s'acabi el juliol del 2026, la tramitació d'una proposició de llei al Congreso per modificar l'estatut dels treballadors i recuperar l'autorització administrativa prèvia en els expedients de regulació d'ocupació. Fins al 2012, la Generalitat de Catalunya actuava com a autoritat laboral. Aquesta competència va desaparèixer amb la reforma laboral del Govern de Mariano Rajoy, amb el Decret llei 3/2012, que el 10 de febrer es va convertir en la Llei 3/2012.

El segon punt demana enfortir la inspecció de treball. L'Estatut d'autonomia del 2006, a l'article 170.2, ja preveu que la Generalitat participi en la inspecció de treball. Ja fa gairebé vint anys que l'Estatut ho estableix. La moció proposa seguir el traspàs complet i destinar el vint per cent de les sancions recaptades a la Secretaria de Treball. *(Remor de veus.)* Esquerra ha tingut responsabilitat directa en diferents àrees decisives del Govern de la Generalitat bona part dels últims anys. *(Remor de veus.)* Malgrat això, aquest traspàs no s'ha produït. *(Remor de veus.)*

El president

Silenci, si us plau. Silenci.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Catalunya no ha de pidolar competències ni demanar permís a Madrid per controlar el que passa a les nostres empreses. L'única inspecció de treball eficaç seria aquella en què es gestioni el cent per cent i només s'assolirà amb la independència de Catalunya, no negociant engrunes.

Pretenen modificar la llei perquè el vint per cent de les sancions en matèria de moviments migratoris i treball d'estrangers es destinin directament a desenvolupar actuacions en aquestes secretaries. O sigui, utilitzar els diners recaptats per finançar polítiques d'immigració d'un govern que ha convertit Catalunya en el paradís de les fronteres obertes i que vostès recolzen.

Destinar fons públics de la gestió de fluxos migratoris i regularitzacions encobertes cronifica la precarietat laboral, satura els serveis públics i fomenta l'efecte de crida

davant dels nostres barris. La proposta de fixar el vint per cent de les sancions per a finalitats internes demostra la subordinació de l'esquerra. Les sancions imposades a Catalunya s'han de quedar íntegrament a casa nostra i s'han de destinar a enfortir el teixit empresarial, a defensar els drets dels treballadors i a garantir que ningú faci competència deslleial utilitzant mà d'obra estrangera fora de la llei.

Aliança Catalana no serem còmplices de reformes legislatives per oxigenar ni enfortir l'agenda globalista de la immigració descontrolada. La nostra prioritat és blindar el mercat laboral per als treballadors de casa, garantir la seguretat jurídica de les nostres empreses i acabar amb la tutela de Madrid d'una vegada per totes. A Catalunya necessitem sobiranisme fiscal i control fronterer. Necessitem ser independents.

El tercer punt demana impulsar polítiques ambicioses de democràcia laboral per obligar la representació efectiva dels treballadors als consells d'administració d'empreses. Per a Aliança Catalana aquesta proposta és inacceptable. Els consells d'administració no són cambres de representació política ni òrgans de democràcia laboral; són òrgans de govern de les societats mercantils privades, propietaris i accionistes que aporten el capital i n'assumeixen el risc econòmic.

A la redacció de la moció també parlen d'expedients de regulació que només busquen incrementar el benefici de l'empresa a costa dels treballadors. Aquesta és una visió maniquea i anticapitalista. És una economia de mercat en què el benefici no és pecat, és la condició necessària per mantenir llocs de treball estables. Catalunya no té competències per legislar sobre governança corporativa ni sobre el dret de societats. Ho diu l'article 149.1.7 de la Constitució. Cal tenir més respecte a la propietat privada i en un marc laboral que afavoreixi la creació de riquesa i l'ocupació.

Al quart punt, sobre la indemnització per acomiadament improcedent, diuen que consideren imprescindible que Madrid faci cas al Consell d'Europa, que no és el Parlament de Catalunya qui decideix quant cobra un treballador acomiadat sense causa justificada. Ho decideix Madrid. Catalunya executa, Madrid decideix. La millor protecció d'un treballador és tenir una economia que els llocs de treball que generi

siguin de qualitat. Cal recuperar les competències que ens corresponen. Ens cal un estat català plenament sobirà. Acabo, president.

Cal recordar que, des de la seva perspectiva autonomista que traspua d'aquesta moció, durant els anys que Esquerra va tenir les responsabilitats en diferents departaments, aquesta recuperació no es va produir. El Govern de la Generalitat depèn totalment de Madrid; no té cap mena d'interès en cedir res. I podem exigir traspassos, instar o reclamar el que vulguin, que qui ha col·laborat en fomentar el desgavell d'aquest Estat són vostès, permetent el PSC i el PSOE que centenars de milers de persones arribessin al país per a, suposadament...

El president

Ha d'acabar, ara sí, senyora diputada.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Acabo amb un segon. Per a mà d'obra barata. No podem unir sous baixos amb la necessària dignitat dels treballadors. No són els empresaris qui ho han d'arreglar ni patir-ne les conseqüències.

Gràcies i disculpi.

El president

Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Gràcies, president. Sobre les esmenes –molt ràpid–, agrair al diputat Canadell i a la diputada Jiménez la presentació de les esmenes, el diàleg que hem tingut. En el cas del Partit Socialista hem aconseguit transaccionar les quatre esmenes que han presentat. En el cas del diputat Canadell, no hem pogut transaccionar ni acceptar les esmenes, entre altres qüestions, també, perquè hem treballat la moció prèvia, però d'altra banda, també perquè situava alguns elements que per nosaltres eren transcendents. Per exemple, això d'eliminar les causes objectives dels expedients de regulació d'ocupació, doncs per a nosaltres és rellevant. I d'altra banda, amb l'altra esmena estàvem parlant de models diferenciats; entre altres coses, perquè

situen tota la qüestió salarial en un àmbit que nosaltres no acabem de compartir respecte a la flexibilitat que vostès diuen. I sabem el que diuen, quan ho fan.

Molt ràpid. La democràcia a l'empresa és necessària. Per què? Perquè la majoria de conflictes que..., o tots els conflictes, de fet, que tenim sobre la taula ara mateix, tots venen derivats d'una estratègia empresarial que es pren a dos, tres anys vista, que es carreguen unitats productives que són competitives –perquè ens ho diuen els propis treballadors i treballadores que són competitives– però que l'empresa, en el seu disseny de multinacional, decideix tancar perquè li surt molt més barat tancar aquí que no pas a un altre país. Per tant, és molt important que, quan es dissenya aquesta estratègia global de grup, formin part els representants legals dels treballadors en els consells d'administració i, per tant, puguin participar democràticament també de l'estratègia empresarial. Perquè aquells que diuen que l'empresa són treballadors i empresaris s'ho creguin de debò, perquè no s'ho creuen. Perquè els treballadors mai estan quan es prenen les decisions reals.

I per últim, el diputat del PP ens ha deixat molt clar quin és el seu decàleg. El seu decàleg és explotació i salaris baixos. Per culpa de les seves polítiques, actualment estem com estem, amb milers de llocs de treball destruïts per culpa de la reforma laboral del 2012, que ha precaritzat la classe treballadora d'aquest país. Van en contra de la classe treballadora d'aquest país.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substanciades aquesta tarda, que són els punts 17, 18, 19, 20 i 21 de l'ordre del dia.

Cridem a votació.

(Pausa llarga)

Senyores i senyors diputats, iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquest dimecres a la tarda. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures que cal prendre per a mitigar els efectes de l'onada de calor i de

**les altes temperatures previstes per a aquest estiu com a
conseqüència del canvi climàtic (continuació)**

302-00269/15

Votem la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures que cal prendre per mitigar els efectes de l'onada de calor i de les altes temperatures previstes per a aquest estiu com a conseqüència del canvi climàtic.

Votem els punts 1 i 4.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 71 vots a favor, 25 vots en contra i 36 abstencions.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 106 vots a favor, 25 vots en contra i 1 abstenció.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 72 vots a favor, 25 vots en contra i 35 abstencions.

Votem els punts 5 i 12.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votem el punt 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 121 vots a favor, cap vot en contra i 11 abstencions.

Conjuntament, votem els punts 7 i 8.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 121 vots a favor, 11 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 120 vots a favor, 11 vots en contra i 1 abstenció.

Conjuntament, votem els punts 10, 10 bis i 16.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 105 vots a favor, 11 vots en contra, 15 abstencions i hi ha hagut un diputat o diputada que no ha votat.

Votem ara el punt 11.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 11 vots en contra i 14 abstencions.

Votem el punt 13.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 14 vots en contra i 11 abstencions.

Votem el punt 14.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 71 vots a favor, 26 vots en contra i 35 abstencions.

Votem el punt 15.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 86 vots a favor, 11 vots en contra i 35 abstencions.

I, finalment, votarem el punt 17.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 29 vots a favor, 25 vots en contra i 78 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les proves d'accés a la universitat (continuació)

302-00270/15

Votem ara la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les proves d'accés a la universitat. El Grup Parlamentari de VOX en Catalunya ha demanat que es faci la lectura del punt 6 d'aquesta moció.

Comencem votant conjuntament els punts 1, 2, 4 i 5.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 106 vots en contra, 25 vots a favor i 1 abstenció.

I, abans de votar conjuntament els punts 3 i 6, demano a la diputada i secretària primera de la Mesa del Parlament, la senyora Glòria Freixa i Vilardell, que procedeixi a llegir el punt 6 d'aquesta moció.

La secretària primera

«Promoure les modificacions legals pertinents per implantar una prova d'accés a la universitat, PAU, única a tot el territori nacional, que garanteixi la igualtat dels alumnes amb independència de la comunitat autònoma en la que es realitzi.»

El president

Votem, doncs, conjuntament els punts 3 i 6.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 107 vots en contra, 25 vots a favor i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del personal de l'Administració de justícia (continuació)

302-00271/15

Tot seguit votarem la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del personal de l'Administració de justícia.

Votem conjuntament els punts 1 i 6.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, cap vot en contra i 25 abstencions.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 65 vots a favor, 42 vots en contra i 25 abstencions.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 65 vots a favor, 25 vots en contra i 42 abstencions.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 79 vots favor, 53 vots en contra i cap abstenció.

I, finalment, votem el punt 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 79 vots a favor, 42 vots en contra i 11 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política industrial (continuació)

302-00272/15

Votem a continuació la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política industrial.

Votem els punts 1 i 2.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 67 vots en contra, 53 vots a favor i 12 abstencions.

Votem la capçalera del punt 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 120 vots a favor, cap vot en contra i 12 abstencions.

Votem el punt 3.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 67 vots en contra, 60 vots a favor i 5 abstencions.

Votem el punt 3.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 123 vots a favor, cap vot en contra i 9 abstencions.

Votem el punt 3.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 68 vots en contra, 53 vots a favor i 11 abstencions.

Votem el punt 3.d.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 25 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per unanimitat.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 25 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 121 vots a favor, cap vot en contra i 11 abstencions.

Votem el punt 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 128 vots a favor, cap vot en contra i 4 abstencions.

Votem el punt 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 119 vots a favor, cap vot en contra i 11 abstencions.

Votem el punt 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 121 vots a favor, 11 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 10.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 72 vots en contra, 60 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 10.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 111 vots a favor, 1 vot en contra i 20 abstencions.

Votem el punt 11.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 53 vots a favor, 5 vots en contra i 74 abstencions.

I, en darrer terme, votarem els punts 12 i 13 conjuntament.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 61 vots a favor, 29 vots en contra i 42 abstencions.

**Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el nivell de
conflictivitat laboral a Catalunya (continuació)**

302-00275/15

I, finalment, votarem la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el nivell de conflictivitat laboral a Catalunya.

Votem conjuntament els punts 1 i 2.a.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 107 vots a favor, 25 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 2.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 61 vots en contra, 29 vots a favor i 42 abstencions.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 71 vots a favor, 61 vots en contra i cap abstenció.

I finalment votarem el punt 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 71 vots a favor, 14 vots en contra i 47 abstencions.

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a les nou del dematí.

La sessió se suspèn a un quart de vuit del vespre i tretze minuts.